

LANDET HINSIDES

SKILDRINGAR FRÅN
ASTRALVÄRLDEN

AF

ÆNOR

MED FÖRORD AF OSCAR BUSCH

STOCKHOLM
LITTERATURFÖRLAGET

PRIS KR. 1:75

Sid01

LANDET HINSIDES

SKILDRINGAR FRÅN ASTRALVÄRLDEN

AF

ÆNOR

MED FÖRORD AF OSCAR BUSCH

STOCKHOLM
LITTERATURFÖRLAGET

Sid02:

STOCKHOLM 1910
O.L. SVANBÄCKS BOKTRYCKERI

Sid03

	INNEHÅLL	Sid
I	Förord	
	Några ord om kosmos och dess byggnadsmaterial	
	Likheten mellan ett världsklot och en människa	
	Världsklotens fysiska död och uppståndelse	
	Världsklotens reinkarnation	
	Hvad är fysisk och hvad är astral materia?	
	II	Jordens astrala sfärer
De sju astrala sfärerna		
Det stora luftlivvet		
Samfärdseln i sfärerna		
Sfärernas ljusförhållanden		
Tidens indelning		
DjurVärlden på det astrala planet		
III	Lifvet i sfärerna	
	Helvetessfären	
	Första sfären	
	Andra sfären	
	Tredje sfären	
	Fjärde sfären	
	Femte sfären	
	Sjätte sfären	
	Sjunde sfären	
Högre världar		

FÖRORD.

Om någon vill företaga en resa till främmande land, och särskildt om han ämnar stanna där, gör han sig gärna på förhand underrättad om landets beskaffenhet och de förmåner, det bar att erbjuda med afseende på lefnadsvillkor och sociala förhållanden.

Nu är det en resa, som vi alla förr eller senare måste anträda, och från hvilken vi icke vända tillbaka till våra nuvarande förhållanden. Det är resan genom dödens port till *landet hinsides*. Vore det då icke af högsta intresse att få erfara något om detta hittills så okända land, hvar det är beläget, och huru tillvaron där gestaltar sig? Jag tänker mången på den frågan är färdig att svara: förvisso vore det af stort intresse, men hvem kan därom gifva besked; de döda vända icke åter, och de lefvande nå icke dit.

I allmänhet är nog så förhållandet, men i alla tider hafva enstaka siare ägt förmågan att blicka in det fördolda, och särskildt i våra dagar har för mottagliga sinnen en liten flik lyftats af det täckelse, som skiljer den osynliga världen från den synliga. I alla land hafva också budbärare från andra sidan skyndat att genom de medel, de kunna förfoga öfver, gifva människorna del af sina erfarenheter. Litteraturen är rik på dylika vittnesbörd.

En sådan röst har gjort sig hörd i efterföljande lilla arbete.

Rörande dess tillkomst anser jag mig böra nämna, att det är dikteradt - eller närmare uttryckt - nedskrifvet under medvetet inflytande af en afkroppsligad intelligens, som därför talar i 1:a personen. Det är icke en ord för ord återgifven diktamen, men det är den dikterandes tankar, återgifna med hans sekreterares ord.

Mycket af hvad som skrifves är utan tvifvel inspireradt af osynliga intelligenser, men i de flesta fall är den, som för pennan, icke medveten om denna inspiration. Han tror det vara sina egna tankar han nedskrifver och anser sig med rätta som författaren. Annorlunda blir förhållandet, när den som skrifver är medveten om detta inflytande och kan skilja mellan sina egna och den dikterandes tankar. Då är han endast sekreteraren. Den osynliga intelligensen är författaren.

Så måste också detta arbete bedömas.

En anmärkning, som utan tvifvel de flesta komma att göra, hvilka läsa denna bok, vill jag med några ord på förhand bemöta. Det kommer att sägas, att dessa skildringar äro alltför materiella, alltför jordliknande för att kunna vara sanna. Andevärlden måste väl ändock vara något helt annat än den fysiska världen, något som vi helt enkelt icke kunna fatta.

Ja, det är sant, den värld, som ligger ofvan det fysiska planet är i mångt och mycket så olika jorden, att vår fattningsförmåga saknar begrepp, och vårt språk saknar uttryck för vissa sidor af de förhållanden, som där råda; de blifva oss, medan vi vandra i köttet, alltid en gåta och bereda oss alltid en öfverraskning, när vi först slå upp ögonen i en annan värld. **Men i andra afseenden åter äro förhållandena där och här så lika, att allt, som finnes här, också i en eller annan form finnes där.** Det har ofta blifvit sagdt, att den fysiska världen allenast är en inkarnation af den astrala, *en förtätning eller kristallisation i materien af de förebilder, som astralvärlden inrymmer. Den astrala världen är originalet, den fysiska en kopia.* Till stoffet äro de hvarandra oändligt olika, men till formerna äro de hvarandra mycket lika. I förra afseendet kunna de knappast jämföras, i det senare äro de fullt jämförbara.

Hvad är då naturligare, än att de skildringar, vi erhålla om *landet hinsides*, komma att röra sig om de förhållanden, som likna vår jord, och för hvilka vi sålunda äga både begrepp och uttryck, medan de andra, de rent öfverjordiska, måste blifva oss ett hemlighetsfullt *terra incognita*.

Stockholm i december 1909.

Oscar Busch.

I

NÅGRA ORD OM KOSMOS OCH DESS BYGGNADSMATERIAL.

Oändlig som rymden är också den skapelse, som fyller densamma. I ööfverskådliga räckor kretsas solsystem bortom solsystem, hvart och ett för sig ett fysiskt och mekaniskt afslutadt helt, som synes beroende af andra liknande enheter, och dock hänga de alla tillsammans som lemmarna i en stor kropp, alla beroende af hvarandra, alla inverkan på hvarandra genom krafter, dem vår tids vetenskap endast delvis och mycket ofullkomligt förmått att uppfatta.

Teorier om den grandiosa mekanismen aflösa hvarandra: än är det tal om en stor, för hela världsalltet gemensam centralsol, kring hvilken solsystem och nebulosor i evighetslånga banor kretsas, än heter det, att en sådan centralsol icke är behöflig; det centrum, kring hvilket det hela roterar, kan lika väl vara en rörlig matematisk punkt, alltså en imaginär värld, hvars gravitativa kraft allenast är resultanten af alla de verkliga världarnas genom sina respektive massor betingade dragningskraft. Men därmed äro hypoteserna rörande det stora urverkets mekanism icke uttömda. Nya sådana skola framträda i mån som det ockulta vetandet gör nya framsteg. Ty den nästa stora upptäckt, som på detta område kommer att göras, det är, att det finnes andra krafter än gravitationen och dess korollarier centrifugal- och centripetalkrafterna, som här drifva sitt spel, magnetiska och elektriska, ja rent astrala krafter, **om hvilka sistnämnda vetenskapen ännu icke har en aning**. Först då man kommit dem på spåren, skola nya hypoteser framställas, nya banor brytas för astronomen, denna den högsta af alla exakta vetenskaper. Till dess gå vi alla famlande och undrande och måste, om vi vilja vara ärliga, medgifva vår djupa okunnighet. Blott ett kunna vi, ja måste vi fasthålla som ett axiom: **världsalltet är ett sammanhängande urverk, där alla världar, huru oändligt skilda i rummet de än må vara, ingripa i hvarandra som kuggarne i en stor mekanism**. Att antaga något annat, skulle vara att sätta slumpen i högsätet.

Om jag således också för min ringa del inser, att det finnes subtila, hittills för vetenskapen okända krafter, som influera på den celesta mekanismen och utan hvilka denna icke tillfredsställande kan förklaras, så är jag dock ingalunda färdig att framlägga någon teori eller hypotes för desamma; därtill fordras djupare studier än jag bedrifvit, större förkunskaper än jag besitter. Jag har endast som en inledning till hvad jag egentligen vill tala om, *de astrala sfärerna omkring vår planet*, ansett mig böra fästa uppmärksamheten på, *att kosmos blir oss en olöst gåta, innan vi inträngt i den astrala världens hemligheter, innan vi lärt känna de krafter, som där verka, och hvilka genom den astrala materien medelbart influera på den fysiska*.

Likheten mellan ett världsklot och en människa.

Redan den omständigheten, att det finnes astrala världsklot, som äro fullkomligt okända för jordens astronomer, visar huru rätt Paulus hade, då han sade: "Vi se endels och förstå endels".

Våra jordiska vetenskapsmän se endast en sida af skapelsen, den som är iklädd fysisk materia. De ha med några få undantag - icke ens hunnit så långt, att de erkänna, att *människan* utom sin fysiska kropp också har en astralkropp, som öfverlever den fysiska döden och utgör hennes klädnad, då hon passerat gränsen och blifvit medborgare i en högre värld, den astrala.

Men länge skall det icke töfva, innan materialismen för alltid är besegrad; den ligger redan i dödsryckningarna, och en gammal sanning lefver upp igen och går segrande genom världen, den nämligen, att människan efter döden fortlefver i en luftigare, *för det fysiska ögat osynlig kropp; som hon redan under sitt jordeliv bär som en underklädnad under den fysiska*. Det var denna osynliga, astrala kropp, som Paulus kallade *själ*. Det finnes således två slag af mänskliga varelser: sådana som gå på jorden, iklädda både en astral och en fysisk kropp, och sådana, som vistas på det astrala planet, endast iklädda en astral

kropp. Eller, som man enklare brukar uttrycka det: det finnes både inkarnerade och diskarnerade människor. Den innersta kärnan af denna mänskliga varelse, vare sig hon går på jorden eller på det astrala planet, är *anden*, ett utflöde af Gud själf, alltets upphofsman och upprätthållare, Han som lefver i allt och dock står så högt öfver alltet, att Han af ingen tanke kan fattas.

Denna sanning, som hittills endast omfattats af ett fåtal andligt vakna människor, är nu på väg att göra sitt intåg i världen som ett allmänt erkänt faktum. Den kommer att göra det under svåra födslovåldor)*, därvid folken komma att vrida sig i smärta, ty samtidigt och i ett nödvändigt inre sammanhang därmed komma stora sociala omstörtningar att ega rum - men här är icke platsen att därom profetera.

)* en riktig profeti blev dette, som ble nedtegnat FÖR 1. verdenskrig- dvs utgitt 1910.

Den sanning, som närmast kommer att uppdragas, är närmast att betrakta som en följsats af den förra och lyder så: Äfven världskloten äro byggda af både fysisk och astral materia, äfven de hafva inom sin fysiska kropp en astralkropp, som är kraftkällan för världsklotets lif. Och likasom människan i döden aflägger sin fysiska kropp och fortlefver i den astrala, som Paulus kallade "en förklarad lekamen", så kan också ett världsklot dö, dess fysiska materia faller sönder - en sanning som äfven astronomen erkänner - men det upphör icke därför att finnas till; det fortlefver som ett astralt klot, osynligt för inkarnerade astronomers blickar. *Likasom det finnes inkarnerade och diskarnerade människor, så finnes det också inkarnerade och diskarnerade världsklot.*

Men parallellismen mellan människor och världsklot stannar icke där, den sträcker sig ännu längre. Likasom människan efter en längre eller kortare fritid på det astrala planet, för sin vidare utveckling ånyo går ned i materien och ikläder sig en fysisk kropp, *reinkarneras*, så kunna äfven de astrala kloten på nytt iklädas fysisk materia och sålunda ånyo uppträda på det fysiska planets skådebana såsom synliga solar, planeter eller månar, således i ordets fulla bemärkelse *reinkarneras*)*.

Om också denna parallell är fullt riktig, så råder det dock helt naturligt en mycket stor olikhet i afseende på den lifslängd, som är beskärd en människa och ett världsklot. Den senare är af en så oerhörd utsträckning, att den icke kan mätas med vanliga tidsmått. Likasom afstånden i världsrymden utanför vårt solsystem, för att kunna fattas, icke böra mätas med våra vanliga längdmått, utan man för detta ändamål har måst tillgripa en ny längdenhet af så svindlande utsträckning, som det vägstycke ljuset tillryggalägger på ett helt år - den har därför blifvit kallad "ett ljusår")** - så måste också det planetariska lifvet, för att kunna fattas, mätas med en tidsenhet, som förhåller sig till vårt år ungefär som "ljusåret" förhåller sig till kilometern. .

)*Denna åsikt omfattades redan af Immanuel Kant.

**Lika med 946.080.000.000 mil eller i rundt tal en billion mil. (1 mil= 10 km.).

Denna enhet är ännu icke af vetenskapen bestämd, af det enkla skäl att den planetariska biologien ännu är en fullkomligt okänd vetenskap. Det högsta man i den vägen kommit till är en aning, att äfven Världskloten äro underkastade födelse och död.

Vår okunnighet i dessa stycken är heller icke så mycket att undra öfver. All kunskap är ju i regeln grundad på erfarenhet och huru skulle vi kunna ega någon erfarenhet om förändringar, som sträcka sig öfver så oerhörda tidsperioder. Det ligger i sakens natur, att den kunskap härom, vi möjligen kunna erhålla, måste vara en auktoritetstro. Intelligenser, som stå oändligt mycket högre än vi och hvilkas kunskaper hafva ett djup och en omfattning, hvarom vi icke kunna göra oss ett begrepp, en öfverlägsenhet, som är många gånger större än den, som jordens lärdaste astronom eger framför den råaste vilde, äro alltid redo att till sökande människoandar meddela så mycket af sitt vetande, som dessa kunna mottaga och tillgodogöra sig. Men de hvarken truga sitt vetande på någon eller fordra att omedelbart blifva trodda. De säga bara: så ter sig saken för oss, men mottag icke vår mening som en färdig sanning, begagna den endast som en arbetshypotes, som kan bekräftas eller motsägas, som kan stå eller falla.

Nåväl, ehuru jag ingalunda är en intelligens af den rang, jag här antydt, utan allenast en sökande människoande, som själf står undrande och spörjande inför kosmos' många gåtor, så vill jag här söka framställa några nya synpunkter, hvarur jag tror att dessa gåtor måste betraktas för att småningom kunna lösas.

Den första och viktigaste är den redan antydd, att kosmos består icke allenast af den gigantiska skapelse af fysiskt materiella solar, planeter, månar och kometer, som jordemänniskan med sina ögon och sina

optiska instrument kan uppfatta, *utan äfven af en ännu rikare samling af astrala världsklot, som äfven de kretsar i strängt lagbundna banor dels kring astrala solar i solsystem af enbart astral materia, dels tillsammans med fysiska världsklot kring solar byggda af både fysisk och astral materia.*

Helt visst finnas världar af ännu högre ordning, byggda af ännu finare materia, men därom vill jag icke nu yttra mig, jag håller mig till det astrala planet.

Världsklotens fysiska död och uppståndelse.

Allting på det fysiska planet är underkastadt förgängelse eller rättare omvandling i nya former; inte ens solar och planeter äro därifrån undantagna.

Vårt solsystem består, som vi alla veta, af en centralkropp, solen, och kring henne kretsande planeter asteroider, månar och kometer, hvilkas banor, storlek och omloppstider blifvit med all önskvärd noggranhet bestämda, **alla byggda af både fysisk och astral materia.** Men därmed äro icke alla medlemmar af vår planetariska familj registrerade. *Det finnes också inom familjen hvad man ur jordisk synpunkt kunde kalla döda barn, planeter och månar, hvilka en gång egt en fysisk kropp men aflagt denna och nu endast uppträda i astral skepnad.*

Så t. ex. har, såsom astronomerna ganska riktigt förmoda, mellan Mars och Jupiter fordom vandrat en stor planet, som nu är för jordiska ögon försvunnen. Dess fysiska materia har icke förintats - ingenting förintas - och heller icke helt upplöst i för oss osynliga gaser, men likasom en död människokropp faller sönder och upplöses dels i gaser, dels i fasta beståndsdelar, som länge motstå förgängelsen, så har också den döda planetens fysiska kropp fallit sönder och lämnat efter sig en mängd fasta fragment, hvilka nu i form af asteroider finnas kringströdda inom det bälte, där den forna planeten vandrade sin afmätta bana. Men därmed är planetens saga icke all, den har afträdt från det fysiska planets skådebana, men uppträder nu på det astrala planet i förklarad lekamen, *den fortsätter såsom astralt klot sin bana omkring solen, som genom sin astrala massa fortfarande leder sitt befriade barn.*

På samma sätt kretsar också omkring vår jord en astral måne, osynlig för jordemänniskorna, men synlig för oss, som själfva tillhöra det astrala planet. För oss synes den astrala månen till och med tydligare än den fysiska, ty vi se med astrala ögon och uppfatta därför den enbart astrala skapelsen såsom fullt förnimbar och verklig, då däremot den astralmateria som är inkapslad i och därför så att säga grumlad af fysisk materia, för oss ter sig något dunklare.

Hvart har då denna månens fysiska spillror tagit vägen? Kretsar äfven de som små diminutiva världsklot, små miniatyrmånar, omkring jorden? Det är möjligt att så till någon del är förhållandet, men säkerligen äro de så små att de ej kunnat ertappas af astronomernas forskande blickar. Det är också möjligt, ja helt säkert förhållandet med det stora flertalet af mindre brottstycken, att de irrat och irra omkring i världsrymden som vilsegångna vagabonder, attraherade än hit, än dit, tills de måhända slagit ned som en meteor på jorden eller sugits in i någon af de planetariska myggsvärmar, som vi kalla kometer.

Helt visst finnes det inom vårt solsystem flera sådana astrala världsklot, dem jag icke känner, men det är heller icke min mening att här gifva någon fullständig förteckning öfver dem, eller öfver hufvud taget att redogöra för det astrala solsystemets byggnad. Jag har endast velat fästa uppmärksamheten på befintligheten af dessa astrala klot, utan hvilkas kännedom vi aldrig lära oss att rätt förstå kosmos.)*

)* Astrala världsklot omtalas äfven i den märkeliga boken "Oahspe" af J. B. Newbrough. O. B.

Man kan undra öfver, huru det kommer sig att några klot inom samma planetariska familj dö förr än andra. Det tycks icke vara storleken, som är bestämmande, eftersom, af de exempel jag anfört det ena var en planet och det andra en måne. Inte heller tycks det vara åldern, eftersom man med tämlig säkerhet kan våga det antagandet, att en planet mellan Mars och Jupiter måste hafva intagit en medelåldersställning i systemet. Men är icke förhållandet detsamma inom den mänskliga familjen? det är hvarken storleken eller åldern, som bestämmer hvilken som är i tur att flytta öfver till det astrala planet, den ena skördas i sin fulla mankraft, den andra som ett spädt barn, medan åldringen får gå och vänta på befrielsen. Och lika litet som vi på vår närvarande ståndpunkt kunna komma på spåren någon lag för människolifvets längd, lika litet, ja ännu mindre är detta förhållandet rörande det planetariska lifvets öfverskådliga tidsmått. Här stanna vi som i så många andra fall inför en gåta, som torde få vänta på sin lösning.

Världsklotens reinkarnation.

Är frågan om världsklotens s. k. död ett svårlost problem, där vi endast kunna röra oss med paralleller och hypoteser, så är frågan om deras återfödelse, deras framträdande ånyo på det fysiska planet, ännu mera höljt i dunkel. Det vill synas - men därom kan jag icke uttala någon bestämd åsikt - som om den Kant-Laplace-ska teorien om världarnas daning, huru väl den än synes förklara det rent fysiska förloppet, icke räcker till att lösa hela problemet, då detta betraktas från astral synpunkt och äfven omfattar världarnas återfödelse. Här kommer man knappast längre än till lösa funderingar.

Hypoteser rörande förloppet af en sådan reinkarnation saknas dock icke, men ehuru jag ägnat rätt mycken tid åt studerandet af sådana, har jag icke lyckats finna någon som synes mig fullt tillfredsställande. Den mest tilltalande och som också vunnit mesta erkännande är den som grundar sig på det inom den experimentella spiritismen förekommande materialisationsfenomenet.

En mänsklig varelse på det astrala planet, således iklädd en astral kropp, kan som vi veta under vissa gynnsamma betingelser ur mediets och andra närvarande jordemänniskors fysiska kroppar, och till en del äfven ur atmosfären - suga till sig vissa beståndsdelar och af dem sammansätta åt sig en fysisk kropp. Alltså - genom en viljeakt, en fullkomligt andlig impuls, kan en astralmänniska tillfälligt ikläda sig en fysisk kropp af samma slags materia som jordemänniskans kött och blod. Hon får icke behålla den, det är sant, den upplöses mycket snart, men det är ju också helt naturligt, då dess förnämsta beståndsdelar äro ett lån af mediet och andra seans-deltagare, ett lån som ovillkorligen måste återlämnas, för att icke särskildt mediet skall dö på kuppen.

Men varaktigheten af fenomenet spelar i afseende å den ifrågavarande hypotesen en underordnad roll, hufvudsaken är att genom en viljeakt en materialisation kan åvägbringas. Det ligger ju sedan nära till hands att antaga, att materialisationen borde kunna blifva beståndande, om det material, hvaraf den utfördes, icke vore ett lån, som måste återlämnas, utan en allas egendom, som hvar och en finge förfoga öfver, som därtill egde förmåga. Detta bekräftas också af erfarenheten. En sådan förmåga kan icke genom en tillfällig träning förvärfvas, men de höga Mästare, hvilka äro mäsklighetens föregångsmän och ledare, hafva genom långa utvecklingsserier småningom vunnit en sådan kunskap om och ett sådant herravälde öfver naturen, att de kunna lefva ömsevis på det fysiska och ömsevis på ett högre plan, eller med andra ord att de efter behag kunna upplösa sin fysiska kropp och åter förtäta den, allt under förutsättning, att den underbara tråd, som binder den vid det fysiska lifvet, icke är brusten. Skulle så vara förhållandet, måste de ånyo födas i köttet såsom barn till en jordisk moder.

Nåväl, om nu en astralmänniska efter behag icke allenast tillfälligtvis utan också för en längre tid kan ikläda sig en fysisk kropp och åter afkläda sig densamma, hvarför skulle då inte äfven ett astralt världsklot kunna iklädas en fysiskt materiel kropp och bilda ett fysiskt världsklot? Den viljekraft, som skulle utföra en sådan materialisation - ty en vilja måste ju tänkas som motor - kan ju utgå från en utomstående intelligens, klotets egen skyddsande, hvilkens makt står i förhållande till det verk han utför, ja, hvarför icke från den evige Ende själf, Han, som aldrig upphört och säkert aldrig kan upphöra att skapa.

Men hvarifrån hämta stoff till en sådan materialisation? ty stoff måste ju finnas; af intet blir intet. Ack, världsrymden är full af stoff. Hvarför skulle inte t. ex. asteroiderna, dessa den söndersprängda planetens rester, eller annan ännu finare fördelad materia kunna omvandlas till fysiskt omhölje kring något astralt klot? Men huru själfva processen till-går, hvilka naturlagar, som därvid göra sig gällande, därom sväfva vi helt naturligt i lika stor okunnighet som rörande förloppet af en vanlig materialisation.

Det finnes ingenting i denna hypotes, som våldför sig på tankelagarna, men det är inte därför sagdt, att den är riktig. Dess styrka är att den så följdriktigt ansluter sig till parallellen mellan människan och ett världsklot, mellan mikrokosmos och makrokosmos, som äga så många beröringspunkter, men dess svaghet är, att den förutsätter en i världsalltet ingripande - man skulle nästan vilja säga störande - viljeakt. Man vill gärna antaga, att skapelsen är så fullkomlig, att den, endast reglerad af sina eviga oföränderliga lagar, vandrar sin utvecklings väg utan ett misstag, utan ett felsteg, att den aldrig genom ett yttre ingripande behöfver ruckas. Och dock, kan det väl å andra sidan vara tal om ett *yttre* ingripande? Lefver icke Guds egen ande i alltet, är han icke den lifgifvande principen i hela naturen, enheten i mångfalden? Och kan man väl fränkänna honom hvad han nedlagt i hvarje människosjäl, förmåga af tanke och vilja, blott att hans vilja aldrig kommer i strid med de lagar hans tanke dikterat? Och vågar man väl tala om misstag, som behöfva rättas? Kan icke ett sådant skapande af nya världsklot hafva ingått i hans från begynnelsen utstakade

världsplan, likasom förhållandet är med människans reinkarnation? Ja, kan det icke också vara ett naturnödvändigt resultat af lagar, dem vi icke känna? Ty hvad veta vi om de lagar, som reglera sambandet mellan den fysiska och den astrala materien, ja hvad veta vi ens om dessa materiearters inre natur?

Må vi ett ögonblick stanna inför den frågan:

Hvad är fysisk och hvad är astral materia?

Äfven denna fråga innebär en ny synpunkt för jordemänniskan att beakta.

Hvad den fysiska materien är, som hon ständigt har för sina ögon, tror hon sig naturligtvis veta, om hon också icke har en aning om dess innersta väsen. Men hon har kommit dess lagar på spåren och med hjälp af denna sin kunskap utnyttjar hon materiens möjligheter i allt högre grad, ju längre hon intränger i naturens hemligheter. Själf bunden af denna materia, känner hon sig hemma i materiens värld och inrättar sig där på bästa sätt. För henne är den fysiska materien en solid, påtaglig verklighet, som under hennes händer kan ändra form och täthetsgrad, men som icke i den grad kan förvandlas, att den helt undandrar sig hennes observationsförmåga. Man får då inte undra på om den hypotes, som nu allt mera börjar göra sig gällande, att materien endast skulle vara en tillfällig manifestation af vibrationer och sålunda i grunden en illusion, förefaller henne som en filosofisk spekulation utan stöd af erfarenheten, utan bekräftelse från de exakta vetenskapernas sida.

Ja, så har förhållandet varit intill våra dagar, men - märk väl - nu har en erfarenhet trängt sig fram som ger ett kraftigt stöd åt nämnda hypotes.

Hvad har då händt?

Jo, icke en utan otaliga gånger har vid spiritistiska seanser inträffat, att fasta föremål, utan att förändra form, ha trängt tvärs igenom hvarandra, ja att föremål, som befunnit sig på långt afstånd från det stängda seansrummet, fallit ned på bordet midt för deltagarnas ögon. Detta faktum är nu så konstaterat, att endast de, som icke *vilja* se - och de äro tyvärr ännu i en förkrossande majoritet - förneka dess möjlighet.

Men några hafva varit ärliga nog att icke förneka hvad de med egna ögon bevittnat; de hafva äfven uppställt hypoteser till fenomenets förklarande. När professor Zöllner under en seans med mediet Slade bevittnade, att en snäcka, som han lade under en silkesduk på bordet, föll tvärs igenom bordsskifvan ned på golvet och därvid befanns oskadd men brännande het, tillgrep han hypotesen om "rummets fjärde dimension", en förklaring, som var ännu obegripligare än det, som skulle förklaras.

Professor William Crookes framställde hypotesen om ett fjärde aggregationsstillstånd, som han kallade "strålmateria", och kom därvid sanningen närmare. Dock får hypotesen icke fattas såsom skulle strålmaterie vara en ny aggregationsform i serie med de tre redan kända. Då Zöllners snäcka genomträngde bordsskifvan, kan detta inte förklaras genom en upplösning i en tunnare aggregationsform och en kondensering tillbaka igen till den fasta formen. Ett stycke is kan visserligen smältas, antaga gasform och åter kondenseras först till vatten och sedan till is, men det ursprungliga isstyckets form har gått förlorad och kan aldrig återvinnas. Zöllners snäcka däremot var fullkomligt oskadd. Ja, hvad mera är, det ges exempel på att lefvande blommor, ja till och med en lefvande människa blifvit på detta sätt förflyttad från ett hus till ett annat och där hamnat i ett rum med lykta dörrar.)*

)* Det hände t. ex. mediet Mrs Guppy 1 London den 3 juni 1871 på aftonen, under det hon klädd i nattrock satt sitt hem med blyertspenna och annotationsbok i handen för att anteckna sina utgifter, att hon plötsligt försvann. Samtidigt satt en liten krets af hennes bekanta i mörk seans med stängda dörrar i ett annat hus något stycke därifrån. Man hörde något falla ned på bordet och tände ljus. Där satt Mrs Ouppy i djup trans med blyertspenna och annotationsbok i handen. Hon följdes hem af tre personer, hvilka tillika skulle undersöka huru saken förhöll sig. Dessa fingo af Mr Guppy och en i familjen boende miss Neyland bekräftelse på att Mrs Guppy omedelbart före sitt uppträdande i seansrummet suttit hemma i sitt eget rum. Tilldragelsen är bevittnad af 12 personer, hvilka uppgifvit sina namn och adresser. Se *Emma Hardinge Britten* *Nineteenth Centuries Miracles*. O. B.

Här måste man fasthålla, att föremålet ifråga, det må nu vara ett s. k. dödt ting eller en lefvande varelse, hela tiden bibehåller sin form och sin identitet, men att dess materia undergår en sådan förändring, att den upphör att vara fysisk materia enligt vanliga begrepp - den undandrar sig den fysiska observationsförmågan - för att omedelbart därpå återtaga sin förra tillvarelseform såsom fysisk materia. Kroppen formligen

dematerialiseras för att kort därefter ånyo rematerialiseras. Tyder icke detta på att denna "solida fysiska materia" icke är så särdeles solid, **att den snarare är en manifestation af vibrationer, som äro så anpassade, att de kunna uppfattas af de jordiska sinnena?**

Vi veta ju att af solspektrrets strålar endast en del hafva den vibrationshastighet, att af ögat kunna uppfattas som ljus, men de, som hafva en större eller en mindre hastighet, icke kunna af synsinnet förnimmas. *Kan man icke i analogi härmed antaga, att de atomer, hvaraf den fasta kroppen består och som vetenskapen redan antar vara i en vibrerande rörelse, i själfva verket vibrera med en hastighet, som är så anpassad, att den kan göra intryck på jordemänniskans fem sinnen, men att denna hastighet kan ökas och att föremålet i samma ögonblick upphör att vara fysiskt förnimbar materia, men ändock fortfar att finnas till med oförändrade inre egenskaper, samt att om vibrationshastigheten åter minskas, föremålet ånyo framträder i samma solida, för sinnena förnimbara fysiska materia?* Otänkbart är det icke.

Man frågar sig då, huru en sådan rubbning af vibrationshastigheten kan åstadkommas, och åter komma vi till det svaret, att det måste ske genom en viljekraft, ett nytt uttryck för andens herravälde öfver materien. Vid ofvan antydda fenomen måste man antaga, att en afkroppsligad intelligens varit den verkande kraften; han har velat så och med sin kännedom om naturens krafter, har han förmått utföra hvad han velat. Det är icke ett underverk som skett, det är ett lika så lagbundet arbete, som det fotografen utför, då han i ett ögonblick på sin känsliga plåt fångar den rörliga bilden af ett ansikte. Sedan man väl känner lagarna, är konsten att tillämpa dem icke stor, men ännu känner vetenskapen blott alltför ofullständigt de lagar, som reglera den fysiska världen.

Vända vi oss nu till den astrala materien, så är jordemänniskornas okunnighet rörande densamma, helt naturligt ännu större, eftersom de i allmänhet icke ens erkänna, att en sådan materia existerar. Men här talar jag af egen erfarenhet, emedan jag själf lefver på det astrala planet, iförd en astral kropp.

Hvad är då astral materia? Ja, hvad dess innersta väsen är, vet man lika litet som rörande den fysiska materien, men som hypotes kan äfven här uppställas den förmodan, att den är en manifestation af vibrationer, stämda i samklang med de sinnesorgan, som människorna på astralplanet äro begåfvade med, sinnen som äro fullt analoga med jordemänniskans. ***En värld af astral materia är således för astralmänniskan lika så verklig, lika så solid som jorden är för jordemänniskan. Den har sina fasta berg, sina sjöar och floder, sina skogar och ängar, sina vackra naturscenerier lika väl som jorden, i regeln blott ännu vackrare. Och astralmänniskan kan af astralvärldens materia bygga sig kojor och slott, byar och städer, blott ännu mycket lättare än jordemänniskan på jorden.***

Och hvarför lättare? Därför att den astrala materien är så ofantligt mycket mera budbar än den fysiska, den låter med största lätthet forma sig, icke allenast förmedels de verktyg, hvarmed den bearbetas, utan i vissa fall direkt genom människans vilja - åter ett bevis för andens herravälde öfver materien. Häruti ligger också den väsentliga skillnaden mellan fysisk och astral materia, den senare är i långt högre grad än den förra människans underdånig.

Det skulle kunna skrivas volymer om astralmateriens egenskaper och astralmänniskans förmåga att utnyttja dess möjligheter, men dels innebär det större svårighet än jag kan öfvervinna, att genom ett ofullkomligt medium på jordiskt språk beskrifva förhållanden, som äro så främmande för jordiska begrepp, att språket därför saknar uttryck, dels ligger ett så inträngande studium af astrala förhållanden utom ramen af denna lilla uppsats. Blott så mycket må här tilläggas att, om också den astrala världen många hänseenden är för jordemänniskan ofattbar, emedan den regleras af krafter, som äro henne okända, ***så finnes å andra sidan knappast några företeelser på jorden, som icke äga sin fulla motsvarighet på det astrala planet. Den fysiska världen är så att säga en ofullständig utkristallisering af den astrala, en spegelbild, som endast otydligt återger de drag, som karakterisera den astrala ur bilden.***

Man hör så ofta upprepas den satsen, att den astrala materien är oändligt mycket tunnare än den fysiska. Ja, synnerligast från jordisk synpunkt måste den te sig så, då jordens astralvärld, som sträcker sig utanför jordytan och således omger den, är så genömskinlig, eller rättare för jordiska ögon så obefintlig, att den inte skymmer ens den minsta lilla stjärna på himlahalvvet, för att inte tala om att människorna i regeln icke hafva någon förnimmelse af de hädangångna vänner, hvilka, iklädda astrala kroppar, komma till dem på besök eller följa dem som skyddsandar.

Men från vår synpunkt ter sig saken annorlunda. För astralmänniskan är den astrala världen den mest verkliga, den som med full objektivitet ter sig för hennes sinnen, *då däremot den fysiska världen framträder i en något dämpad dager*. Skulle man kunna tänka sig fysisk materia, som icke tillika vore genomträngd af astralmateria, så fruktar jag för att den för astralmänniskan skulle vara oförnimbar, ty hennes sinnen äro icke anpassade för de vibrationer, hvori den fysiska materiens atomer svänga, men nu är som vi veta äfven den fastaste fysiska materia, ja hela vår jord "besjälad" af en motsvarande astral kropp, som naturligtvis genom sina vibrationer gör intryck på i samklang därmed stämnda sinnen. Och det är dessa astrala motsvarigheter vi se, men då de så att säga äro grumlade af den fysiska materia, hvaruti de äro inkapslade, *så se vi dem i någon mån dunklare än vi se astralvändens företeelser dock tillräckligt tydligt för att få en fullkomligt riktig uppfattning af allt*.

Om således också fysisk och astral materia strängt taget icke äro fullt jämförbara ur enbart jordisk eller enbart astral synpunkt, så äro de det utan tvifvel ur en högre synpunkt, och då måste det besannas, att astralmateria är betydligt tunnare och lättare, mera plastisk under viljans inflytande *och mera användbar för det skönas manifesterande än fysisk materia*. Den förra kan således med fullt fog sägas stå högre än den senare, lika mycket högre som människans astralkropp, själen, står högre än hennes fysiska kropp.

Med skäl kan nu den frågan framställas: äro dessa båda former af universell materia de enda förekommande, eller gifves det möjligen en materia, som är tätare än den fysiska eller tunnare än den astrala?

Det senare är otvifvelaktigt förhållandet; det gifves med visshet inte en utan flera modifikationer af universell materia, som äro tunnare än den astrala, för oss astralmänniskor lika så oförnimbara och överkliga som astralmaterien är för jordemänniskorna, men om dessa har jag icke den kännedom, att jag därom kan yttra mig. Huruvida det också gifves en materia, som är gröfre än den fysiska, skall jag lämna osagdt. Jag har nog hört det påståendet fällas med stor säkerhet, men därom har jag icke någon egen kunskap.

Jag har endast velat fästa uppmärksamheten på, att det gifves en astral materia såväl som en fysisk, och att man måste studera dem båda för att få en djupare inblick i Världsbyggnaden, en större kunskap om huru världar danas och förgås, en sannare bild af kosmos.

II. JORDENS ASTRALA SFÄRER

Människan har icke från begynnelsen framträdtt så rustad som hon nu är. Under tider af en oerhörd utsträckning har hon så småningom utvecklat sina slumrande fysiska möjligheter, och hvarje generation har till den nästföljande gifvit i arf den utveckling, hon själf uppnått, för att af denna på samma sätt föras vidare. Det är icke egentligen nya sinnen, som tillkommit, det är känsligheten hos de befintliga, som genom öfning upparbetats och utvecklats. Talet om "ett sjätte sinne", som skulle vara under utveckling, är således icke fullt korrekt; det är mottagligheten hos särskildt syn- och hörselsinnet, som håller på att skärpas, så att de genom motsvarande astrala organ kunna uppfånga vibrationer af andra svängningstal än de vanliga och sålunda sättas i stånd att se och höra, hvad som tilldrar sig på ett helt annat plan, det astrala.

De människor i våra dagar, som ännu i mycket ofullständig grad äga denna gryende iakttagelseförmåga, kunna konstatera, att jordemänniskan icke är skarpt begränsad af sin fysiska kropp, utan att omkring denna kan iakttagas ett astralt hölje, en aura eller utstrålning af bestämd färg, olika alltefter individens temperament och skiftande efter olika sinnes-rörelser. Denna aura, som sträcker sig flera decimeter utanför kroppen, har en äggformig skapnad och synes aftaga i täthet utåt. Att detta aftagande icke är likformigt utan rytmiskt, sålunda med omväxlande tätare lager och mellanliggande tunnare, synes framgå af ett vetenskapligt experiment, som utförts af de Rochas i Paris. Han lyckades försätta en person, försöksobjektet, i djupare hypnos än vanligt och fann då, att denna visade känslighet för nålstyng i auran, och att denna känslighet var starkare på vissa bestämda afstånd från huden men svagare i mellan-liggande lager af auran. Det framgår däraf, att människan är omsluten af vissa koncentriskt lager af astralmateria med utåt aftagande täthet, *samt att en sträng korrespondens är rådande mellan dessa lager och den fysiska kroppen*.

Nåväl, äfven i detta afseende förefinnes, som vi skola se, en slående likhet mellan människan och ett världsklot.

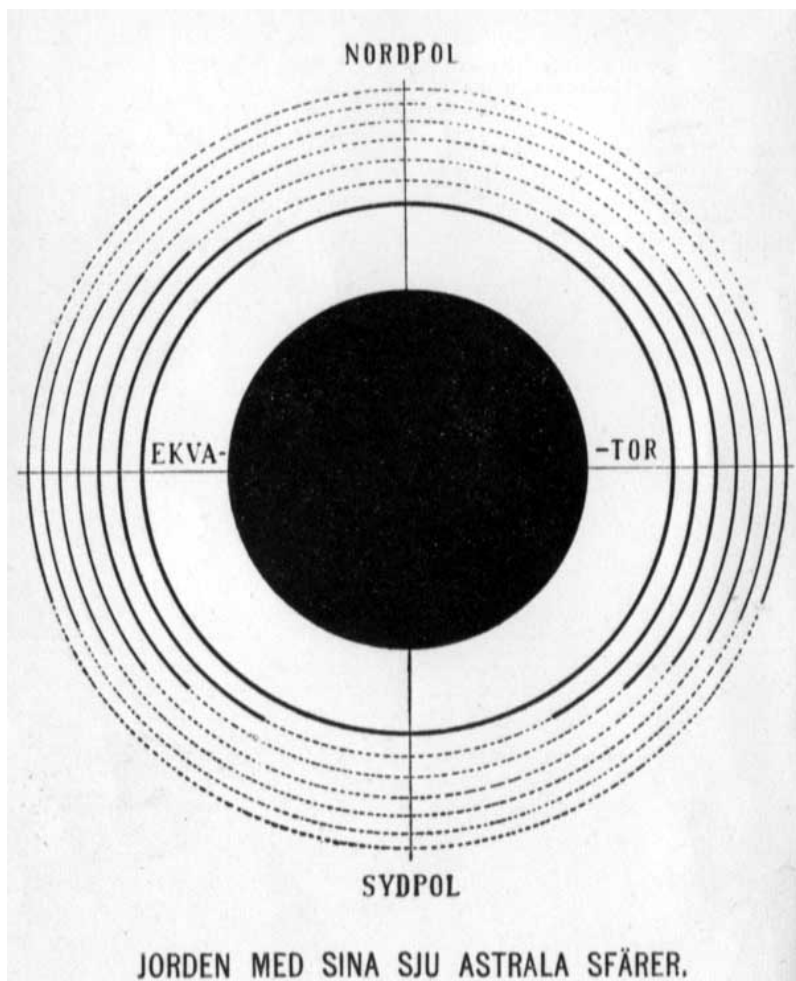
De sju astrala sfärerna.

Vår planet, som jordemänniskan anser vara så skarpt begränsad af den sfäriska yta, på hvilken hon själf bor och färdas, är från astral synpunkt betraktad allenast *en del af* denna himlakropp, dess inre fysiska kärna.

Jorden omgifves nämligen utanför sin fysiska kropp af sju koncentriska sfärer eller delar däraf, *alla af astral materia af varierande täthet, alla absolut osynliga för det jordiska synsinnnet.* De ligga icke omedelbart på jorden eller på hvarandra, utan äro skilda åt genom ett astralt luftlager af varierande djup och täthet **Hvarje sfär har en viss tjocklek och således en öfver- och en undersida.** Dessa äro af jämförelsevis hård materia, inneslutande mellan sig en inre mjukare massa.

Endast den första, närmast jorden belägna är en hel sfär, som på alla sidor omsluter jordklotet. De öfriga ligga som sfäriskt böjda, bredare eller smalare bälten rundt om ekvatorn och på ömse sidor därom, men lämna polartrakterna öppna. Sålunda sträcker sig:

- 2:a sfären till omkring 60 gr. bredd
 - 3:e sfären till omkring 45 gr. bredd
 - 4:e sfären till omkring 35 gr. bredd
 - 5:e sfären till omkring 30 gr. bredd
 - 6:e sfären till omkring 25 gr. bredd
 - 7:e sfären till omkring 20 gr. bredd
- allt på ömse sidor om ekvatorn.

Då sfärerna sålunda blifva smalare ju högre upp de ligga, bilda de både mot norr och söder rundt om jorden en amfiteatralisk trappa af gigantiska dimensioner.

Det är naturligtvis mycket vanskligt att uppgifva några bestämda mått på afstånden mellan sfärerna, men för att ändock gifva något begrepp därom vill jag från en källa, som jag anser tillförlitlig, lämna

nedanstående uppgift som må gälla hvad den kan, men alltid måste betraktas såsom mycket approximativ. Enligt denna uppgift skulle afståndet mellan och 1:a sfären vara omkring 300 mil, och afstånden de olika sfärerna emellan variera mellan 75 och 50 mil så att afståndet mellan jordytan och den 7:e sfären skulle vara omkring 700 mil. Då jordens radie i rundt tal är 636 mil, skulle det astrala klotets

diameter således vara mer än dubbelt så stor som det fysiska. Tjockleken af hvarje sfär uppgår enligt samma källa till några få mil. Den vidfogade bilden i början af boken visar efter dessa mått en genomskärning af jordklotet med dess astrala sfärer.

Då ingenting i naturen är ändamålslost, gör man sig genast den frågan: hvad är meningen med denna storartade astrala skapelse, hvad är sfärens uppgift? Jag vill i detta sammanhang svara så kort som möjligt. Vi återkomma längre fram till en utförligare behandling däraf.

Dessa sfärer bilda den värld, dit det stora flertalet människor efter slutad jordevandring förflyttas, den värld där de, iklädda sin lätta, ”förklarade lekamen”, få hvila ut efter jordelivets mödor och pröfningar, inregistrera de erfarenheter de skördat, fortsätta sin utveckling under gynnsammare förhållanden och samla krafter till ett nytt lif i materiens värld, när det jordens skola inhöstade måttet inte längre räcker som underlag för ett vidare framåtskridande.

Här fördelas de efter sin renhetsgrad, så att hvar och en kommer till den sfär, där han bäst känner sig hemma, och hvarifrån han genom egna bemödanden får sträfvä vidare uppåt, tills han efter kortare eller längre tid af sina egna ofullkomligheter å nyo drages ned i materien till ett nytt jordelif, hvars yttre förhållanden med naturnödvändig följdriktighet gestaltar sig som en frukt af de fel eller förtjänster han i föregående jordelif nedlagt som utsäde. Som man sår, får man skörda.

Men låt oss återgå till vår bild af jordklotet.

Det stora lufthafvet.

Hvarje sfär *utom den 1:a* är således både på norra och södra hemisfären begränsad af en parallellcirkel, den 2:a vid 60:e breddgraden” den 3:e vid 45:e osv. Utanför denna gräns vidtar hvad man skulle kunna kalla världs-hafvet. Gränslinjen är kusten, som ingalunda är en matematisk cirkellinje utan har ingående vikar och utskjutande uddar i rik omväxling. Detta haf har visserligen från fastlandet sedt samma utseende som ett haf på jordytan, skiftande mellan spegelblankt lugn och upprörda vågor, men dess fysiska beskaffenhet har icke mycket gemensamt med jordens vatten. Det liknar mera luft. Man dyker i detta haf utan ringaste fara huru djupt som helst, man seglar inte bara på dess yta utan lika mycket på djupet. Ja, i själfva verket gå de stora stråkvägar, som förmedla samfärdseln mellan sfärerna, tvärs igenom delta haf från kust till kust. Detta låter för jordiska öron säkerligen icke så litet halsbrytande, men faller sig härifrån sedt mycket naturligt. Det är inte svårare för en af astralvärldens invånare att från en högre sfär sänka sig genom lufthafvet ned till en lägre, än det är för en öm att från en hög bergstopp tvärs igenom en molnbädd blixtnabbt skjuta ned i en dalsänka. Man dyker med otrolig snabbhet genom detta för alla sfärer gemensamma haf lika lätt som man på jorden vandrar på en jämn väg. Se där *ett* af astralvärldens under.

Detta stora lufthaf, som fyller mellanrummen mellan sfärerna och når högt öfver den 7:e, sträcker sig också öfver båda polerna och utfyller således, hvad som inom hvarje sfär fattas af den sfäriska formen. Dess täthet är mycket variabel, störst närmast jorden och aftagande uppåt, men i förlängningen af hvarje sfärs öfre yta antar detsamma en mera vattenliknande konsistens, som där förlänar det utseendet af ett haf. Ett motstycke till detta förhållande finnes ju också på jorden. För en luft-seglare, (i et segelplan) som befinner sig ofvan molnen, te sig dessa ofta som ett upprördt haf.

Det är en egendomlighet för den astrala världen, att luft och vatten till sin fysiska beskaffenhet stå hvarandra så nära, att de särskildt i det stora lufthafvet nästan omärkligt öfvergå i hvarandra ungefär som luft och moln på jorden. Något liknande har också förhållandet varit på jordklotets yta i en tidigare period af planetens lif. Studiet af det gamla Atlantis’ historia, *bevarad i astrala bibliotek*, ger vid handen, att luften den tiden var betydligt tätare och mera vattenmängd, än nu är förhållandet.

Förutom det stora världshafvet finnes det också i hvarje sfär, sjöar och floder, hvilkas vatten är af en något tätare konsistens, tills det runnit ut i världshafvet, där det antar dess täthet. *För öfrigt beskrifver vattnet inom samma sfär samma kretslopp som på jorden.* Det afdunstar från hafsytan, bildar moln på himmeln och faller ned som regn.

Samfärdseln i sfärerna.

Ett annat af astralvärldens stora under, som i jordiska förhållanden icke har något motstycke, är att man med den största lätthet och med en otrolig hastighet kan förflytta sig hvart man vill inom det område, man får eller har förmåga att beträda. Någon motsvarighet kan ju sökas i fåglarnas flykt, men äfven den räcker ej att symbolisera astralmänniskans rörelseförmåga.

Liksom en ballong i jordens luftkrets af sig själf stiger till det luftlager, hvars täthet är lika med ballongens egen, men icke förmår höja sig däröfver, så förmår den i döden frigjorda anden själf höja sig till den sfär, med hvilken han genom sin andliga utveckling och sin astralkroppps därmed sammanhängande renhet bäst öfverensstämmer, och som han därför med rätta tillhör. **Här har han hemortsrätt, men högre kan han icke stiga. Inom det område, som ligger emellan denna hans egen sfär och jorden, har han förmåga att röra sig fritt, men för att af egen kraft kunna stiga högre, måste han genom andlig rening aflägga något af sin tyngande astrala materia, liksom ballongen för att höja sig till ett tunnare luftlager, måste utkasta någon del af sin barlast.**

Detta hindrar dock icke, att man med hjälp af någon, som bebor en högre sfär, och med vederbörligt tillstånd där kan aflägga ett kortare besök, ja äfven stanna för att utföra en lägre syssla. Men ofta innebär ett sådant öfverskridande af sin egen sfär, huru angenämt det i vissa afseenden kan vara, ett obehag, som närmast kan liknas vid den ljusskygges, då han utsättes för ett starkare ljus än hans ögon tåla vid.

Förmågan att röra sig fritt är nog i de lägre sfärerna på många sätt begränsad, men ju högre anden stiger, desto mera kan han betjäna sig däraf och genom träning uppdrifva den till en otrolig grad af hastighet och precision.

Men utom denna individuella rörelseförmåga äga astralvärldens invånare äfven ett ofantligt högt utveckladt kommunikationsväsende. Från den 7:e sfärens "kust" utgå på båda hemisfärerna flera breda stråk-vägar, som i brant lutning, tangerande kustlinjerna, leda från sfär till sfär ned till den 1:a och tvärs igenom denna ned till jordytan.

I den 1:a sfären finnas nämligen, i den region där dessa stråkvägar passera, stora inhaf, hvilka bilda öppna schakt i sfärens fasta massa för att genomsläppa trafiken till jorden.

Längs dessa allfarvägar är en kolossal trafik, som besörjes genom samfärdsmedel af många olika slag, hvarom jag har svårt att ens tillnärmelsevis meddela någon riktig uppfattning. Om jag skulle likna dem vid elektriska järnvägståg, så vore det en alltför klumpig, materiel bild af dessa oändligt lätta, luftiga och snabba transportmedel; men det finnes icke heller någonting motsvarande på jorden, som kunde ge en riktig föreställning om dessa tekniskt fulländade samfärdsmedel, som medgifva en kontinuerlig frekvens jämte en efter jordiska begrepp alldeles ofattbar hastighet, och som dock verka med en trygghet och precision, som är beundransvärd.

Förutom dessa stora stråkvägar finnas äfven genom alla sfärer vertikala schakt" genom hvilka samfärdseln förmedlas på ett sätt, som mycket ofullkomligt kan liknas vid elektriska elevatorer genom våningarna i ett hus. Äfven dessa apparater verka med samma svindlande hastighet.

En jordemänniska af genomsnittstypen, som kommer hit öfver och hamnar i någon af de lägre sfärerna, har knappast en aning om de komplicerade samfärdsmedel, hvaraf hon begagnar sig. Hon vet ej huru hon kommer fram, hon tror sig flyga. Den mera utvecklade förstår att det är ett utomordentligt sinnrikt medel, men har därför icke något begrepp om de krafter, som sätta det i rörelse. Hon vet att dess konstruktörer såväl som dess högsta ledare tillhöra ett plan, som ligger högt öfver det astrala. Måhända ger det en sannare bild af dessa samfärdsmedel, om man icke tänker sig dem såsom mekaniska maskiner utan såsom organiska funktioner, någonting liknande blodomloppet i en kropp.

Förutom dessa gemensamma samfärdsmedel hafva mera utvecklade andar äfven sina privata luftskepp, hvarmed de i alla riktningar genomkorsa det stora lufthafvet.

Kommunikationerna inom hvarje särskild sfär äro mycket olika alltefter sfärens läge i den sju gradiga skalan; de förete samma mångfald och samma typer som på jorden. Man vandrar till fots, man åker med häst och vagn, man har något som liknar järnvägar och spårvägar, man har ett slags elektriska automobiler, styrbara ballonger och flygmaskiner; blott att dessa samfärdsmedel här äro ofantligt mera utvecklade, mera förfinade, lättare och bekvämare. Det råder sålunda en icke oväsentlig skillnad särskildt rörande hastigheten mellan de fortkomstmedel, som besörja samfärdseln i vertikal riktning de olika sfärerna emellan, och de

som verka i horisontal led inom hvarje särskild sfär, de senare förete mera likhet med jordiska förhållanden.

Till samfärdseln hör också de olika sätten för tankens öfverförande från en individ till en annan.

Språkförbistringen är i de lägre sfärerna lika stor som på jorden. Här finnas i hvarje sfär skilda nationaliteter likasom på jorden, och de befriade andarna uppsöka i regeln sina stamförvanter inom den sfär, där de äro hemma. Dessa utmärka sig äfven här för samma karaktärsdrag och samma folklynne som på jorden och till en början, dvs. i de lägre sfärerna, tala de äfven sina jordiska tungomål.

Men i 4:e sfären visar sig redan en tendens till sammansmältning, i det att här ett gemensamhetspråk börjar användas tillika med de andra språken, ett slags esperanto, som sedan allmänt talas i de högre sfärerna. Detta tyder på att äfven på jorden ett gemensamt språk kommer att ingå som en viktig faktor i mänsklighetens utveckling.

För meddelanden på afstånd betjänar man sig på ett högre stadium mest af tankeprojiciering, ett slags trådlös telegrafi, byggd på samma princip som denna nämligen en samklang, en harmoni - men här af andlig art mellan afsändare och mottagare. Till en vän skickar man sålunda bara sin tanke, som denne utan svårighet afläser)*. I andra fall har man naturligtvis äfven här post, telegraf och telefon.

)*Jämför William Steads förmåga att med egen hand nedskrifva budskap från sina på jorden lefvande vänner, som kunna vistas på många mils afstånd från honom. O.B.

Man har också sina privata förbindelsestrådar till dem, med hvilka man står i ständig beröring. En skyddsande t. ex., som har att öfvervaka sin skyddsling på jorden, behöfver inte där följa honom i hälama. Han kan ha sin bostad i någon högre sfär, men är förbunden med sin skyddsling genom en astral tråd, medelst hvilken han mottager intryck af dennes tankar och uppsåt och kan meddela honom impulser för hans handlingssätt. Finner han sin närvaro af nöden, kan han lätt och hastigt förflytta sig ned till jorden.

Som vi se, ha astralvärldens innevånare att glädja sig åt oändligt lätta samfärdsmedel. För jordisk uppfattning låter det icke så litet fabelaktigt, talet om dessa nästan tankesnabba förflyttningar särskildt i vertikal led, *men vi må komma ihåg, att den fysiska inkarnationen i hög grad begränsar människans fattningsförmåga*. Hon kan svårligen göra sig ett begrepp om det för astralvärlden specifikt utmärkande, och dit hör bland annat den oerhördt lätta samfärdseln de olika sfärerna emellan. Först når hon själf fått pröfva den, finner hon den helt naturlig.

Sfärernas ljusförhållanden.

Vi veta att de astrala sfärerna inte ens i ekvatorländerna, där de ligga i sjudubbla lag öfver hvarandra, för det jordiska ögat förmå skymma världsrymden, detta helt naturligt af det skäl, att astralvärldens atomer såsom ofvan är anfördt, svänga med en vibrationshastighet, som icke gör det minsta intryck på det jordiska ögat, de äro för det fysiska synsinnet absolut osynliga. Men huru ter sig saken för en astralmänniska i någon af de lägre sfärerna, själf iklädd en kropp af samma astrala täthet, som den sfär hon bebor och med sinnesorgan, som uppfatta den astrala materien lika så solid som jordemänniskan uppfattar jorden?

Ja, vore de ofvanför liggande sfärerna alla af samma astrala täthet" så skulle de säkerligen synas som ett ogenomskinligt mörkt täcke öfver största delen af den underliggande sfären. Att så emellertid icke är förhållandet beror därpå, att tätheten hos den astrala materia, hvaraf de olika sfärerna äro byggda, högst betydligt varierar. Den är störst i 1:a sfären, aftager sedan i hvarje ofvanför liggande sfär och är minst i 7:e sfären. Om det således också är samma art af materia, så har den så olika täthet, att samma astrala öga kan uppfatta en del - sin egen sfär - som fast och ogenomskinlig, men en annan del - en högre sfär - som genomskinlig.

Ha vi icke exempel på samma täthetsförhållanden inom den fysiska världen? Vatten och luft äro arter af samma slags fysiska materia som t. ex. granit, och dock ha de så olika täthet, att för jordiska sinnen graniten är hård och ogenomskinlig, vattnet gör föga motstånd och är nästan genomskinligt" under det att luften knappast är för sinnena förnimbar.

Det bör då icke vara något för tanken ofattbart, huru det är möjligt, att ofvanför liggande sfärer af mindre täthetsgrad icke i nämnvärd grad undan-skymmer det utifrån kommande ljuset. På sin höjd kunna öfverliggande sfärer te sig som tyngre eller lättare moln öfver den del af den underliggande sfären, som därpå betäckes. Den nordligaste likasom den sydligaste zonen, hvilka båda skjuta några grader framom den öfverliggande sfären äro naturligtvis fullkomligt obeslöjade, därifrån kan man obehindradt skåda ut i världsrymden. Ju högre upp man kommer, desto mera utvecklade blifva dessutom sinnesorganen, så att ögat småningom får förmåga att se tvärs igenom astral materia, blott den har en mindre täthet än den, hvaraf den astrala kroppen är byggd. Äfven dessa förhållanden äro för astralvärlden så specifika, att jordisk fattningsförmåga har svårt att sätta sig in i dem.

Ljusförhållandena i sfärerna te sig sålunda på följande sätt:

I den 1:a sfären hafva såväl polartrakterna som större delen af de tempererade zonerna fullt ljus, men i ekvatorialtrakterna råder en mot ekvatorn tilltagande ständig skymning, som dock icke gör dem obeboeliga. I den 2:a sfären är denna skymning öfver midtelfältet redan betydligt lättare, och i den 3:e kan man knappast tala om skymning, men ekvatorsbältet är skuggadt som af en lätt moln-slöja. I alla ofvanför liggande sfärer råder öfverallt fullt ljus, där har man ingen förnimmelse af ofvanför -liggande skymmande sfärer.

Himlen är icke därför ständigt klar, det skulle innebära en ledsam enformighet. Den skönhet som skyarna förläna det jordiska landskapet synnerligast vid solens nedgång, hafva sfärerna i ännu högre grad att bjuda på, men sådana molnbildningar hafva samma orsak som på jorden.

Ljuskällan för sfärerna är likasom på jorden i första rummet solen, dock få vi icke fatta det så, som skulle solen med samma slags fysiska strålar upplysa såväl den astrala som den fysiska världen. Den sol, man ser från jorden, har nämligen också den sina astrala höljen och dessa utsända ett särskildt slags strålar eller rättare vibrationer, hvilka af det astrala ögat uppfattas som ljus. Den astrala solen synes därför icke obetydligt större än den fysiska. Samma är förhållandet också med det ljus, som utgår från fixstjärnorna.

Med månen förhåller det sig något annorlunda. Den drabant, som strör sitt trolska skimmer öfver jordens nätter, synes knappast på astralplanet, emedan dess astralkropp är förkrympt inom det fysiska skalet och skymmes af detta och därför icke samma grad kan återspegla solljuset. Detta förhållande hos månen betraktas som ett ålderdomstecken. Men såsom förut är nämnt, finnes det också en enbart astral måne, som en gång varit fysisk. Denna synes icke från jorden, men lyser med sitt reflekterade astrala ljus i våra nätter.

Tidens indelning.

Med ljusproblemet sammanhänger också frågan om tidens indelning på det astrala planet.

Man får så ofta höra det ovederhäftiga talet, att "*i andevärlden existera icke tid och rum*". Jag vill nu icke yttra mig om allt, som kan hänföras under begreppet "*andevärlden*", ty förvisso gifves det på dess högsta stadier förhållanden hvarom vi knappast kunna hafva någon föreställning och som alla händelser äro mig obekanta; jag talar endast om de sju astrala sfärer, som omgifva jorden. Och rörande förhållandena på dem kan jag intyga, att lika väl som hvarje dess innebyggare kan och måste särskilja det rum han själf intager från det han icke intager, alltså måste äga ett begrepp om rum, lika väl finnes för hans begrepps värld ett förflutet, ett närvarande och ett tillkommande, alltså ett begrepp om tid och således äfven om tidräkning. Väl att märka att här icke är fråga om den subjektiva uppfattningen af tidens längd, en uppfattning, som redan på det fysiska planet kan vara ganska olika, beroende på om tiden förflyter under sorg och lidanden eller under glädje och njutningar, och som på det astrala planet kan antaga sådana ytterligheter, att den ena människan i sin pinande ångest förlorar all kontroll öfver tiden och tycker några få år vara en hel evighet, under det en annan i sin rastlösa kärlekstjänst finner ett sekel vara en kort arbetsdag. Här är endast tal om den exakta objektiva tidmätningen.

Då nu de astrala sfärerna omgifva jorden och följa henne i hennes rörelser såväl kring solen som omkring hennes egen axel, så faller det sig helt naturligt, att vi här indela tiden alldeles som på jorden i år

och dagar och att dessa tidsmått hafva samma längd som hos eder. Då vi följa med i jordens dagliga rörelse och få vårt ljus från solen, hafva äfven vi en omväxling af dag och natt, ehuru våra nätter aldrig äro så långa och så mörka som på jorden. Ja i de högre sfärerna är natten af mycket kort varaktighet och så ljus som en svag skymning eller morgongryning, beroende på det difusa ljus, som i astralvärlden spelar en ännu större roll än på jorden.

Då vidare de astrala sfärernas polaraxel sammanfaller med jordaxeln och således har samma lutning med ekliptikan, följer däraf att också vi ha en omväxling, motsvarande jordens årstider, ehuru skillnaden mellan sommar och vinter icke är så markerad som på jorden och dessutom aftager ju högre sfären ligger, hvilket ju också är helt naturligt, då de högre sfärerna endast äro smala ekvatorialbälten. En jordemänniska, som vid sin öfvergång till astralplanet kommer t. ex. till sjätte sfären får därför lätt den föreställningen, att i hennes nya hemland knappast finnes någon växling mellan dag och natt eller mellan olika årstider, utan skildrar allt som "en evig vår", då däremot den, som hamnar i första sfären kan klaga öfver en ständig skymning utan en stråle sol. Så olika uppgifter rörande förhållandena i andevärlden kunna således båda vara sanna och det af helt naturliga grunder.

Djur Världen på det astrala planet.

Innan jag öfvergår till skildringen af lifvet i sfärerna, vill jag namna några ord om djuren här i vår värld. Måhända mötes jag genast af läsarens misstroga fråga: finnes det också djur i den andra världen? De äro väl icke odödliga som människan? Jo, förvisso äro de så. Den klokhet och slutledningsförlåga, den tillgivenhet och trohet, den rörande modersömhet" som utmärker t. ex. hunden" äro ju så rent själiska egenskaper, att det vore enfaldigt att vilja fränkänna denna vår trogna vän en själ. Endast den bornerade själfklokhet, som är ett äkta barn af högmod och dumhet, kan vara så inkonsekvent att för egen del göra anspråk på ett lif efter döden, men vilja döma sin trogna hund till förintelse. Har han något hjärta i kroppen, skall han vid sitt inträde i vår värld blifva angenämt öfverraskad, då kanske hans stumma vän här välkomnar honom med höga glädjesprång. Ett sådant återseende mellan husbonde och hund till ömsesidig glädje är här icke ovanligt. Det är ju också både naturligt och följdriktigt, att den intelligeus, som uppenbarar sig hos ett högre djur, måste vara lika så odödlig som den, hvilken utmärker människan.

Men om hunden har en odödlig själ, måste ju äfven andra djur vara därmed begåfvade, hvar skulle annars gränsen dragas. Vår tids beprisade vetenskap har med en viss stolthet framhållit sin upptäckt, att materien är oförstörbar och således evig. Man får också från vetenskapligt håll höra medgifvas, att lifvet har en viss kontinuitet, att äfven det är i viss mening oförstörbart. Nästa upptäckt - och den ligger icke fjärran -- skall blifva, att allting i naturen *lefver* på olika stadier af utveckling och att detta lif är lika så oförstörbart, lika så evigt, som materien - **samt att källan till detta lif är anden i naturen, Gud, som lefver och manifesterar sig i allt sitt verk.** Alla äro vi hans barn, fast på olika åldrar. Växten är en yngre broder till djuret, liksom djuret är en yngre broder till människan och människan en yngre broder till änglarna. Om vi i fåvitskt högmod icke vilja kännas vid vår släktskap med våra yngre bröder, så måste vi också för konsekvensens skull afsäga oss all släktskap med änglarna - så mycket värre för oss.

Men det må nu vara huru det vill med mänskliga teorier och föreställningar, så är det dock ett faktum att vår värld; andevärlden, som ni jordemänniskor litet oegentligt kalla den - äger en rik djurvärld med samma typer som på jorden, dock med den inskränkning att de vilda rofdjuren saknas sfärerna. De ha sin hemvist på annat håll.

Liksom sfärernas innebyggare, astralmänniskan, är den odödliga delen af jordemänniskan, sedan hon aflagdt sin förgängliga fysiska klädnad, så äro också astralvärldens djur ingenting annat än den oförgängliga delen af jordens djur, sedan dessa i döden beröfvats sin fysiska kropp. Astralmänniskan består af ande och själ, hvilken sistnämnda är den astralkropp, hvaruti anden manifesterar sig på det astrala planet. Astraldjuret består af endast själ, det har ännu icke undfått anden. **Därför är astralvärlden djurets himmel, högre kan det icke komma.**

Men äfven inom djurvärlden finnes en mångfald af utvecklingsgrader, representerade af en oändlig mångfald af olika typer. De lägre djuren, som ännu icke nått den utveckling, att de äga individuell tillvaro, tillhöra här lika som på jorden någon för samma släkte gemensam gruppsjäl, som manifesterar sig i en

mängd exemplar. De högre djuren däremot äro hvar för sig en individ, som efter sin jordiska död fortlevver på astralplanet med samma individuella själ.

Lifvet häruppe är för djuret såväl som för människan en hvilotid, tills den ena såväl soul den andra ånyo måste inkarneras på jorden. Sårskildt äro husdjuren, som i så många fall fått lida under människors omilda, stundom grymma behandling, här i vår värld, till ersättning för utståndna lidanden, föremål för den ömmaste omvårdnad.

Ofta nog är också ett sådant lif i människans tjänst det sista, som djuret såsom sådant behöfver genomgå på jorden. Så fortskrider äfven djurets utveckling sedan det öfverskridit individualitetens tröskel genom en serie af jordelif, tills det står färdigt att mottaga det all dens insegel, som förvandlar djuret till människa. Dessförinnan har det dock att på en annan planet genomgå en särskild utbildning, som jag icke är tillfälle att närmare beskrifva. Sålunda rustad und-får det slutligen *anden* och födes för första gången som människa på jorden.

På det utvecklingsstadium, djuren här i astralvärlden befinna sig, ha de ingen annan uppgift än att njuta lifvet och mottaga goda impulser på samma gång som de glädja människan och bidra att förläna lif och skönhet åt naturen. Djuret på astral planet är människans vän och tjänare, men aldrig hennes slaf än mindre hennes offer. Hon öfveranstränger icke sina dragare, hon dödar aldrig ett djur för att förtära dess kött. Och djuren förtära icke hvarandra. Människor som djur äro här vegetarianer. Det astrala djuret kan för öfrigt icke dödas efter jordiska begrepp. Liksom astralmänniskan försvinner det här, då det återfödes till jorden, och återkommer hit då det dör på jorden. Här behöfva djuren sålunda icke fortplanta sig, det hör jorden till. Däggdjuren föda ej ungar och gifva därför ingen mjölk, fåglarna lägga inga ägg. Men det oaktadt råder här ett rikt djurlif; haf och sjöar vimla af fisk och skogarna af vildt, lundar och parker genljuda af fågelsång, och husdjuren äro människornas goda vänner.

Med skäl kan någon fråga, hvarför de grymmare rofdjuren äro uteslutna från sfärerna, och hvart de taga vägen, då de dö på jorden. De äro uteslutna för att icke med sina vilda och rofgiriga vanor störa friden och hvilan i sfärerna, måhända också därför att de icke skulle kunna lifnära sig af den växtföda, som här skulle bjudas dem, ty djuret behöfver här föda lika som på jorden. De ha en annan tillflyktsort, hvarom jag icke kan lämna närmare besked, en ort, som bättre passar för dem och hvarifrån de ånyo gå ned på jorden, några fortfarande såsom rofdjur, andra, hvilka på detta plan låtit sig tämja, såsom djur af en frommare natur.

Det skulle föra mig för långt att i denna lilla uppsats ingå på frågan hvarför öfver hufvud taget några djur måste vara vilda och blodtörstiga, andra fromma och oskadliga. Blott så mycket vill jag i detta sammanhang framhålla, att äfven hos djuren finnas en vilja, äfven de ställas inför ett val. Ingen tvingas att födas som rofdjur, men de, hvilka från början liksom vänt sig i sådan riktning, dragas oemotståndligt till en gruppsjäl, där rofnaturen är förhärskande. De kunna "omvändas" redan som djur, men de kunna också framhärda i rofnaturen och med dessa tendenser gå in i människovärlden, där de kunna utveckla mycken kraft och intelligens, men där de åstadkomma mycket ondt, innan de lära att böja sig.

Det gifves inte i hela skapelsen något nyckfullt urval från en högre myndighet af några lifsfrön åt det goda, andra åt det onda. Äfven på de lägsta utvecklingsstadier gifves åt hvar och en genom hans högre aspekt *en frihet att välja*. Och under utvecklingens gång kan en hvar liten lifsmonad genom fritt val öfvergå i den lifsform, som bäst passar honom, alltid under kärleksfullt hägn af någon hög ande, som ägnat sig åt detta kall, ty hvarje djurslag, hvarje gruppsjäl, har till högste ledare en ängel.

Om människorna besinnade, i hvilket nära förhållande de stå till djuren, och huru de äro medansvariga den stora uppgiften att höja den lägre skapelsen, ja huru de en gång skola stå till rätta för huru de fyllt detta värf, så skulle de med mera ömhet vårda sig om sina stumma vänner.

III

Lifvet i sfärerna

(sideskift)

Om en varelse, som aldrig varit på jorden, skulle anhålla att få en skildring af förhållandena på denna planet och en sådan skulle gifvas honom först af en eskimå och sedan t. ex. af en högt bildad fransman, så skulle dessa skildringar blifva hvarandra så olika, att den frågande måhända kände sig föranlåten att undra, hvem af dem som hade ljugit, eller om de båda hade farit med osanning.

I samma ställning befinner sig jordemänniskan till astralvärlden. Hon har visserligen varit där, men minnet därpå är fullkomligt utplånadt från hennes dagsmedvetande. Hon spörjer och får svar än från ett håll än från ett annat, men uppgifterna synas stå i uppenbar strid med hvarandra. Hvad skall hon tro? Må hon då komma ihåg, att astralvärlden bjuder på ännu mera omväxlande förhållanden än jorden, och att därför olika skildringar kunna vara sanna, äfven om de i skenbart väsentliga delar skilja sig från hvarandra.

En mycket stor svårighet vid skildringen af utomjordiska förhållanden vållar också språket, som ju endast är afpassadt för hvad jorden tillhör. Äfven om det är sant, att astralvärlden i en viss mening är så lika den fysiska världen, att knappast något finnes i den senare, som icke bar sin motsvarighet eller rättare sin urbild i den förra, så är det å andra sidan icke mindre sant, att de båda världarna äro hvarandra så olika, att de strängt taget knappast kunna jämföras. ***Ja, den astrala världen kan icke på jordiskt språk fullt uttömmande skildras, emedan språket saknar uttryck för många förhållanden, som för astralvärlden äro egendomliga.*** Om sålunda mot efterföljande skildringar skulle riktas den anmärkning, att de äro allt för materiella, så är en sådan gensaga till en viss grad berättigad, men - väl att märka - anledningen härtill är att söka i språkets fattigdom. Då astrala förhållanden måste tolkas på ett jordiskt språk - och något annat står ju icke till förfogande - så kan tolkningen i det afseendet icke blifva annat än bristfällig.

Äfven berättarens subjektiva uppfattning, ja till och med hans temperament spelar en viktig rol i hans skildring. Vi veta huru i jordelifvet, sinnes-stämningen spelar in i människans uppfattning af de yttre förhållandena; glädje och frid sprida glans öfver äfven en gråkall himmel, då däremot sorg och oro fördystra till och med en solvarm dag. ***Detta är ännu högre grad förhållandet på det astrala planet,*** hvars materia är mycket bildbar under andliga impulser. Om det också är en sanning, att naturen här är någonting fullkomligt objektivt, att vår värld har sina berg och skogar, sina sjöar och floder, sina dalar och slätter, så uppfattas den af olika individer högst olika, och det ligger därför en viss sanning i det påstående, som man icke sällan får höra, att människan på astralplanet själf skapar sin miljö. Särskildt är detta förhållandet med de olyckliga, som våndas under känslan af sin skuld och anfäktas af sitt onda samvetes gyckelbilder, hvilka för dem blifva påtagliga realiteter.

Mycket inåtvända, kontemplativa naturer, fördjupa sig ofta så i sig själfva, att för dem hela den yttre världen nästan försvinner, och man får därför icke sällan från vår värld höra fällas det yttrandet, att 'andevärlden icke eger någon reel verklighet utan allenast är ett tillstånd, en sinnesbeskaffenhet'. Äfven en sådan utsago kan ju således innebära en sanning, likaså berättigad som de skildringar jag här vill framlägga.

Jag har velat förutskicka dessa erinringar för att möjligaste mån förebygga den misstro och de missuppfattningar, som så lätt insmyga sig vid studiet af hithörande ämnen.

Helvetessfären.

Vi skola nu, om också helt flyktigt, göra ett besök på de olika sfärer, som omgifva jorden, och studera förhållandena på deras yta, men innan vi börja vår vandring genom dessa världar, måste vi, för att få en hel öfverblick öfver de olika lifsvillkor, som möta människorna efter döden, först kasta en blick på den luttringens sfär, där mänsklighetens mest vilsegångna stackare till en början förvaras.

Likasom de vildare rofdjuren vid döden afskiljas från andra djur och hänvisas till en annan värld än sfärerna, för att där icke väcka oro, så förflyttas också de gröfre brottslingarna till en annan ort, mera lämpad för dem, där de i en eller annan form få möta konsekvenserna af sina brott. Med brottslingar menar jag naturligtvis inte endast de, som förbrutit sig mot mänsklig lag, utan äfven sådana, som medvetet försyndat sig mot det högre lifvets lagar; mot kärlek, sanning och rättfärdighet, vare sig de för öfrigt i världens ögon fört ett oklanderligt lif eller redan på jorden drabbats af lagens arm. Dessa äro ännu för onda att vistas i sfärerna; de skulle där aldrig komma till någon ånger, de skulle bara verka störande på den lugna utveckling, som där måste bedrifvas.

Hvar denna ort är belägen kan jag icke här uppgifva, den tillhör emellertid icke de sju jordessfärerna. Dess läge är ju också af underordnad betydelse; det är huru lifvet där gestaltar sig, som är af intresse att studera.

Det är icke genom en yttre domshandling de olyckliga förpassas till denna Guds luttringsvärld, de döma sig själfva, de dragas dit genom sin egen inneboende ondska, och där få de under kvidan och ångest framsläpa en ohygglig tillvaro, tills de i tipp

riktig ånger kunna böja sina knän. För många kan det gå hastigt nog – några dagar eller månader men andra kunna förhärda sig så, att de i sekler föredraga att vändas framför att böja sig i ödmjukt erkännande af sina fel. Men för hvar och en kommer förr eller senare den stund, då han inte längre förmår att motstå den inre rösten, som allt mer och mer högljudt ropar: på *knä!* Då ha samvetskvälerna fyllt sin mission, den olycklige smälter i tårar och ropar: Fader förlåt mig, jag är en fattig, syndig människa! Och i samma stund släpper ångesten och en ljus gestalt, den skyddsande, som alltjämt vakat öfver den vilsegångne, träder fram och leder sin skyddsling öfver gränsen till en annan och bättre värld. *Intet helvete är evigt.*

*

I den djupaste delen af helvetet härskar ett nästan ogenomträngligt mörker endast stundtals skingradt af hvarandra korsande blixtar, som dock icke åtföljes af något rullande tordön. Stillheten är hemsk och tryckande, den brytes endast af de suckar, ångestrop och jammerskri, som skära genom luften. **Eländet är förfärligt, ingen bryr sig om den andra.** Hvar och en vill bara ropa ut sin egen vända, men hån och begäbbelse är den tröst, de andra skänka honom.

Där finnas brännande heta trakter, där luften är tjock som af svafvelrök, marken slipprig af lefrad blod och atmosfären förpestad af stinkande gaser; och inte en droppe vatten för de olycklige, som tycka sig förgås af törst. Där finnas sumptrakter, i hvilka gungfly de eländiga krafla omkring utan något stöd att hålla sig fast uti; de stiga och sjunka, de anstränga sina yttersta krafter men kunna icke komma upp. Där finnas trakter, där kölden är outhärdlig och där de olyckliga, som knappast hafva kläder att skylla sig med tycka sig frysa till is. Där finnas hålor i bergens innandömen, verkliga fängelserum med kala fuktiga klippväggar, där de arma sitta inspärrade icke af lås och bom, utan af sina egna hemska föreställningar.

Där finnas också borgar och slott, ja hela städer, ett Rom, ett Venedig t. ex., som äro afspeglingar af motsvarande byggnadsverk på jorden, i hvilka under århundraden svåra brott blifvit begångna och som nu bebos af dem, som föröfvat dessa brott. För dem är det en ständig pina och därför en maning till ånger att lefva i dessa omgifningar, som alltjämt påminna dem om deras ogärningar. Men huru se de ut dessa forntida palats: remnade ruiner, där marmortrapporna äro suvlade med svartnad blod, väggarna öfverdragna med en slemmig stinkande fuktighet och de förfallna gemaken ett tillhåll för vidriga reptilier)*.

)* Den som närmare vill studera förhållandena i helvetessfären anbefalles den synnerligen intressanta till norska språket af B.Torstenson öfversatta boken "[En Vandrer i Aandeverdenerne af Franchezzo](#)". O. B.

Men hvad betyda dessa pinande yttre förhållanden, som i själfva verket endast äro afspeglingar, fast nog så verkliga, af det inre tillståndet - hvad betyda de mot de själskval de representera? Där få de stackars olyckliga sitta i stillhet med hela sitt förstånd vaket och alla nerver spända och se sitt förflutna lif, ja många lif långsamt draga förbi i lefvande taflor. Brott och ogärningar, som de trott aldrig skulle kunna uppdragas, träda fram och grina mot sin gärningsman och fordra att blifva godtgjorda. Stundom växlar sceneriet och andra taflor rullas upp, som visa huru lifvet kunde hafva gestaltat sig, om den olycklige begagnat sina möjligheter och icke dukat under för frestelsen; då växer ångesten, då blir pinan outhärdlig. Ingen af öfverhet afkunnad dom har störtat honom i detta elände, det är han själf som dömt och dömer sig och det är också han själf, som en gång skall komma att rädda sig genom en sann och uppriktig ånger. Hjärtegråt och ingen ting annat är befriaren ur detta pinorum.

Tid efter annan komma ljusa budbärare från högre sfärer för att predika bot och mana till ödmjuk underkastelse, men oftast få de tala för döfvade öron. Blott den, som lidit sig dödstrött, är mogen att fatta den räddande hand, som för honom ut ur denna kvalens hemvist.

I andra trakter af helvetessfären är mörkret icke så intensivt, men en djup skymning ligger tryckande tung öfver landskapet. Detta kan närmast liknas vid en öken. Inte ett träd, ej en buske, inte ett grässtrå, bara sand, fin, lätttrölig sand. Inga vägar, inga kommunikationer, man vadar i sand. Hvirvelstormar rasa och rifva upp hela berg af sand, bara sand. Det gäller för de olyckliga att söka skydda sig, så att de icke begravas i sandstormen. Helst skulle de vilja försjunka i dådlös dvala, men de hållas vakna af de ansträngningar elementernas raseri ovillkorligen framkalla. Och äfven om dessa för en stund lämna dem i ro och en dåsigheit vill bemäktiga sig den olycklige, så väckes han snart af den inre rösten, han spritter till och alla hemska minnen stå klara för hans medvetande och grina emot honom.

Luften är tung och tryckande, tidtals brännande het, tidtals bitande kall. Här och där påträffar man små eländiga kojor, där människorna bo flera tillsammans som i trånga kaserner, men de ha dock tak öfver hufvudet. Arbetets välsignelse är dem förvägrad, men i mycket primitiva skolor meddelas en tvångsfri undervisning. Många, och särskildt de, som komma hit direkt från jorden, föredraga att ej besöka skolan. De förhärda sig och lefva ett isolerat lif i pinande dådlöshet.

Hunger och törst, som i de först beskrifna regionerna, äro dess innevärdas ständiga plågoris, stillas dessa trakter till någon del genom frukter och lifsmedel, som sändas hit från jordesfärerna. Men fråssaren blir aldrig tillfredsställd. Han kan hallucinera sig till de läckraste rätter och det ädlaste vin, men när han begärligt sträcker ut handen efter fatet eller bägaren, är allt försvunnet. Sagan om Tantalus innebär en förfärlig sanning.

En annan hallucination, som icke är mindre pinande, är den giriges, då han sitter och räknar sitt guld, som alltjämt rinner bort mellan hans fingrar. Han räknar och han gömmer, men sliter sitt hår i förtviflan öfver huru allt försvinner.

Ja hvilken rol inbillningen spelar i de olyckliges lidanden kan man knappast föreställa sig. Det finnes ju i deras belägenhet alltid en grund af objektiv verklighet i den karga natur, där dessa stackare ha sin hemvist, men den subjektiva uppfattningen, in-mängd som den är af samvetskvalens skräckbilder, är af långt större betydelse. De tycka sig se de offer de pinat, de vänner de bedragit, de underlydande de förtryckt grina och hånle emot sig, och ehuru det endast är gyckelbilder af deras skräckslagna fantasi, så framträda dessa bilder med en förfärande verklighet. De, som komma hit på genom-vandring från ännu hemska trakter, hafva i allmänhet lätt för att underkasta sig de botöfningar eller reningsprocesser, som fordras för att kunna gå vidare, men de, som efter slutad jordevandring hamna här, kunna stanna länge i oböjligt trots.

Förr eller senare slår dock den timme, då de ödmjuk ånger befrias och få flytta till en dragligare ort.

*

Ännu andra trakter i helvetessfären ha att uppvisa höga berg och vidsträckta ödemarker samt en och annan mindre insjö, men inte ett spår af vegetation, marken är öfverallt stenbunden och hård. För dem, som vadat i sandöknen, är det dock en lisa att gå på hårda stenar och en njutning att få plaska sina fötter i en sjö. Här få de också arbeta, de få själfva uppföra sina primitiva bostäder af timmer, som hitföres från 2:a jordsfären, de få lära sig träsnideri och andra enkla handslöjder och i skolorna få de undervisning i de första grunderna af vanliga läroämnen.

Det är en egendomlig men vis anordning af försynen, att de som hamna i helvetessfären och som ofta äro i intellektuellt hänseende högt utvecklade individer, behålla denna sin intelligens, så länge de ännu i

trots vända sig bort från Gud, men när de ångrat och skola anträda den mödosamma botgöringens väg uppåt genom högre riken och sfärer, blir denna intelligens dem fråntagen, de blifva som stora okunniga barn. Detta icke så att förstå, som skulle deras en gång förvärfvade intelligens kunna för alltid beröfvas dem, men den undanhålles dem eller fördunklas och de få steg för steg återförvärfva den i mån som de gå framåt.

Fullständigt få de den icke tillbaka, förr än de nått upp till den sfär, hvarifrån de gingo ned till sitt senaste förspillda jordelif. De äro stundom fullt medvetna om detta förhållande och kunna ofta i otålighet pocka på att återfå sin förlorade kulturståndpunkt. Det hjälper dock icke, de måste själfva likasom förtjäna den tillbaka. Detta går också i allmänhet mycket fortare än för den okultiverade människa, som för första gången vandrar denna utvecklingens väg. Minnena vakna och hon lär snabbt, men aldrig fortare än att den moraliska utvecklingen håller jämna steg med den intellektuella. Detta är en lika kärleksfull som vis anordning, ty den underlättar i hög grad utvecklingen på det astrala planet. Skulle en högt utvecklad intelligens behöfva släpas med genom alla de råa och primitiva livsvillkor, anden på denna botgöringsväg har att passera, så skulle den bara öka lidandet och försvåra arbetet.

Nu är att märka, att ingenting i hela universum är så likformigt utstakadt, att icke undantag finnas. Snarare kunde man säga, att, som icke två individer äro hvarandra identiskt lika, så gifves det icke heller två lifsöden, som genomlöpa alldeles samma faser. Det är svårt att ställa upp ett generellt schema för den mänskliga evolutionen, snarare äro vi alla undantag.

Sålunda behöfva icke alla krypa denna mödosamma luttringens väg steg för steg, Vissa högt utvecklade, starka andar, som fallit djupt, kunna också genom ett intensivt lidande och efter svåra prof i stora språng återtaga den höjd, de en gång uppnått. Misslyckas de i ett sådant prof, falla de naturligtvis tillbaka och måste sedan krypande närma sig hvad de icke kunnat nå med språng. Sådana fall äro dock sällsynta.

Det är dock inte ensamt inom astralvärlden en sådan botgöringsgång är förlagd; i regeln måste den fallne också genom upprepade jordelif sona hvad han brutit och rentvå sin karaktär.

*

Sedan vi nu kastat en blick i den luttringens värld, som med rätta kallas helvetet, öfvergår jag till en skildring af de sju sfärer, som omgifva jorden.

Vi börja då vår vandring på den närmast jorden belägna

Första sfären.

Här möta vi en karg och hård natur. Öfver polartrakterna utbreda sig ofantliga vidder af is, snöbetäckta fjäll och tillfrusna haf. I den tempererade zonen karakteriseras landskapet af kala bergskedjor, ofruktbara dalsträckor och stora ljunghedar. Någon vegetation kan man knappast tala om, här och där växa några förkrympta, bladlösa träd och krypande slingerväxter, som bilda nästan ogenomträngliga snår, endast gräs förekommer mera allmänt. En och annan bäck silar sig fram mellan stenarna och mynnar ut i en sjö eller ett träsk. Hela landskapet verkar i hög grad sterilt och ödsligt. Närmare ekvatorn tilltar den permanenta skymning, som förorsakas af de öfverliggande sfärerna. Här blir landet mera flackt och öde; stora sten- och sandöknar omväxla med sumptrakter och moras. Årstiderna, särskildt i den tempererade zonen, skifta mellan heta somrar och stränga vintrar.

Man kunde tro, att denna ogästvänliga natur icke skulle lämpa sig till uppehållsort för mänskliga varelser. Och dock hyser denna sfär en ganska talrik befolkning, större än nagon af de öfverliggande, enär en stor del af dem, som dö på jorden, icke komma högre än till denna sfär. Hit samlas nämligen först och främst flertalet af s. k. vilda folkslag. De kunna vara godmodiga och oförargliga, men äro råa och outvecklade. Här träffar man eskimåer, lappar, hottentotter, negrer och kaffrer, som hvar för sig uppsöka de trakter, hvilka i klimatiskt hänseende lämpa sig för deras vanor och lefnadssätt. Dessa höra till 1:a sfärens bättre element. Men så komma hit massor af människor från de civiliserade folken, icke de grofva förbrytarna, men de moraliskt lägsta lagren af alla nationer, sådana som, råa och andligt sofvande, fört ett uteslutande materiellt lif, utan tanke på att de äro odödliga varelser, och till sist själfva dräggen, de som sölat sig i andlig smuts, därför att de ej förstått bättre, därför att de varit otillgängliga för allt högre inflytande. *Slutligen rekryteras 1:a sfären äfven af de individer, som komma från helvetessfären och*

måste passera denna sfär på sin vandring uppåt till sitt rätta hem. Om de förhålla sig väl, blir deras vistelse här mycket kort. De finnas, hvilka så att säga bara göra en promenad genom denna sfär på väg till den nästa.

De olika nationerna sammansluta sig här som på jorden i skilda riken, hvart och ett med sin hufvudstad och sin styresman. Denne får dock icke väljas bland landets befolkning. Han utses af ett Råd af högre andar på viss kortare tid bland mera framstående personligheter inom någon högre sfär, vanligen den 3:e. Ett sådant uppdrag är ett svårt prof, och de, som utföra det väl, förvärfva sig därigenom rätt att flytta öfver till närmast högre sfär.

För att leda så okultiverade folkmassor är det nödvändigt att styrelsesättet är despotiskt, men då härskaren är en god människa, som icke usurperat sin maktställning, utan valts af ännu högre ledare, inför hvilka han står till ansvar för sin förvaltning, missbrukar han icke sin myndighet och vakar äfven öfver, att hans tjänare icke göra det. Men å andra sidan har han också medel i sin hand att göra sin vilja gällande.

Den bästa uppfostringsmetoden för individer på denna låga ståndpunkt är ett strängt och ihärdigt arbete. De sysselsättas under vaksamma ledares uppsikt dels med grufdrift och stenhuggning, dels med timmerarbete, husbyggnad, skeppsbyggeri och tillverkning af enklare husgeråd, hvartill virket importeras från 2:a sfären, dels med fabriksarbete af många olika slag. I städerna finnas nämligen stora fabriker, särskildt för tillverkning af ylleyger och filter. Arbetarne bo i kaserner och baracker och få sin föda i stora gemensamhetskök. Denna beredes af sädeslag, kålrötter, bananer m. m., som dagligen importeras från 3:e och 4:e sfäerna.

De, som på jorden tillhört landtbefolkningen, föredraga att bo i små landthus, som de själfva uppföra, ytterst primitiva och obekväma, men dock en egen härd. Här framlefva de ungefär samma lif som på jorden, de hålla sig husdjur, af hvilka de dock icke hafva någon afkastning, de gräfvä och hacka i den hårda jorden, men få just ingenting att växa, de sysselsätta sig med hvarjehanda hemslöjder och erhålla i utbyte mot sitt arbete de födoämnen och de klädesstoff de behöfva. Det är ett hårdt och glädjefattigt lif de föra, men de få dock arbeta och det är en stor hjälp i deras belägenhet.

Första sfären är icke någon pino-ort på samma sätt som helvetena, men den är en hård skola, hvilken den råa och outvecklade anden genomgår en första slipningsprocess i syfte att befrias från sina gröfsta fel och vanföreställningar och sålunda bereda möjlighet att stiga vidare till närmast högre sfär eller att med bättre förutsättningar gå ned till ett nytt jordelif.

Men alla vilja icke betjäna sig af de utvecklingsmöjligheter som erbjudas, och ingen tvingas. Många gå som eremiter ut i ödemarken och lefva där ett fullkomligt isoleradt lif, rufvande öfver sina mer eller mindre dystra minnen. Andra föra ett kringflackande lif, drifna af en oro, som aldrig vill släppa. Andra åter, som varit hårda och känslolösa för andras lidanden och fört ett självviskt lif, uppsöka gärna polartrakterna. Här möta de i den natur, som omger dem, den kyla, deras egen hårdhet framkallat. Några uppföra åt sig stora ispalats, där de i dådlös stillhet förnöta tiden med att ömka sig öfver världens uselhet och beundra sin egen storhet och förträfflighet. Andra nöja sig med att urholka grottor i isen eller uppsöka skrefvor i bergväggarna, där de likgiltig slöhet framläpa en dyster tillvaro. De hafva intet umgänge med hvarandra, de se inga andra mänskliga varelser än de missionärer, som tid efter annan komma för att försöka uppmjuka deras hårda sinnen och förmå dem till att arbeta. Alla dessa sysslolösa och apatiska eremiter, som i grunden äro självviska naturer, stanna vanligen mycket länge i 1:a sfären, emedan de äro de mest otillgängliga för högre inflytande. Om de mot bättre vetande mer och mer förhärda sig, har detta till följd, att de dragas ned till helvetessfären, hvilket för dem bara är en lycka, emedan de i den smältugnen lättare uppmjukas och förr komma till en uppgörelse med sig själfva.

För den nyss från jordelifvet befriade, är det icke så lätt att genast finna sig till rätta i den nya värld, dit han så oväntadt blifvit förflyttad. Särskildt är detta förhållandet med dem, som dött en bråd död genom någon olyckshändelse eller naturrevolution, eller som stupat i krig eller fallit för egen hand.

De äro till en början ytterst förvirrade och förstå inte alls sin belägenhet. De tro sig vanligen ännu lefva kvar på jorden och blifva icke sällan vilda och oregerliga, då man vill föra bort dem från deras gamla omgifningar. I synnerhet äro själfmördarne djupt beklagansvärda, de ha ofta en pinande föreställning af, att de om och om igen utföra sin mord-gärning, och få således på nytt genomgå dödens fador. Men på samma gång kan deras minne af allt annat till en början vara så omtöcknad, att de icke hafva något begrepp om hvar de befinna sig eller hvilka de äro. Stundtals gripas de af en yrsel, som ehuru pinsam dock verkar

bedöfvande, men snart återkommer medvetandet och med detta äfven namnlösa lidanden både kroppsliga och andliga.

För att hjälpa alla dessa olyckliga finnas i de lägre sfärerna; ambulanser, sjukhus och hospital, som förestås af kärleksfulla läkare och barmhärtighets -systrar från högre sfärer, hvilka försaka det härliga lifvet i egen sfär, för att i dessa obehagliga omgifningar ägna de ömmaste omsorger åt sina lidande medmänniskor. De olyckliga vårdas här så länge, tills de blifvit lugna och medvetna om sin belägenhet, då de föras till den ort, där de genom sitt senaste jordelif beredt sig en plats.

I 1:a sfären är också sörjdt för en i förhållande till innebyggarnes utveckling god undervisning, som besörjes af lärare från någon högre sfär. Det finnes stora skolor, motsvarande folkskolornas lägsta klasser och i städerna finnas äfven offentliga bibliotek, där hvar och en till belöning för sitt arbete själf kan få välja sig böcker, som blifva hans egendom.

För den idoge, som delar sin tid mellan arbete och studier finnes det naturligtvis icke mycken tid öfrigt till att se sig om på andra håll. I regeln är hvar och en bunden vid sin plats, och några bekväma kommunikationer inom sfären finnes dessutom icke. Men i stället går genom hela denna sfär en sugande längtan ned till jorden. Där var dock många hänseenden bättre än här. De stackare, som vistas i denna låga sfär, äro också så jordbundna, så groft materiella, att deras enda lust är att få besöka jorden, blanda sig med människorna, deltaga i deras lägsta nöjen, njuta af deras utsväfningar och egga dem till nya orgier, ja förleda dem till verkliga brott. Då valfrihet är den gudomliga styrelsens grundprincip, hindras i regeln ingen att göra hvad honom lyster, han har rätt att pröfva allt, men får själf bära följderna och ansvaret för sina handlingar. Däraf kommer sig att 1:a sfärens innebyggare i stor utsträckning begagna sig af rättigheten att gå ned till jorden, oftast både sig själfva och människorna till icke ringa skada.

Man kan då fråga sig: huru kan en kärleksfull försyn tillstädja, att dessa lågt stående andar få besöka jorden och förleda människorna till dårsaker och brott utan att dessa ens hafva en aning om, att de äro påverkade af osynliga frestare? Äro icke människorna då utan skuld?

Först måste vi ihågkomma, att ingen kan förledas, som icke vill förledas, eller med andra ord, som icke i sitt väsen, om än så doldt, har en åtrå, en lust till det onda i en eller annan form. Den t. ex. som är fullkomligt höjd öfver dryckenskapens lockelser, är också fullkomligt skyddad för de onda inflytelser, som i den riktningen kunna nå honom från en osynlig värld, de studsas tillbaka från det pansar af renhet, han i det afseendet förvärfvat. De åter, hvilka ännu kunna ligga under för en sådan frestelse, blifva heller icke den onda böjelsen kvitt, förr än de lärt sig motstå frestelsen, under hvilken omständighet den än må nalkas, således också om den kommer från en osynlig tillskyndare. Ingen varaktig utveckling vinnes genom en hermetisk afstängning från det ondas inflytelser; så länge det i människans väsen finnes en brodd till det onda, är hon icke säker för ett fall, frestelsen kan komma öfver henne som en tjuf om natten, när hon minst är beredd till motstånd. Och - märk väl - hon är alltid ansvarig för sina gärningar, frestelsen må smyga sig på henne från hvilket håll som helst; i sitt samvete har hon en säker ledstjärna, som hon icke kan jäfva.

Det är då förklarligt, huru det kan vara till den människans sanna bästa, att denna brådd får skjuta upp så mycket, att hon själf får ett tag i den och kan rycka upp den med roten. Och därmed är det också klart, huru dessa hemliga frestelser från osynliga väsen kunna vara ett medel i försynens hand att främja det goda. Mefistofeles presenterar sig själf för Faust som

*”en del utaf den kraft, hvars lott
är alltid vilja ondt och alltid verka godt”.*

Andra sfären.

Denna sfär skiljer sig icke mycket från den första; dock äro förhållandena i flera afseenden gynnsammare. Naturen är äfven här hård och karg, men det finnes dock på flera ställen en möjlighet att odla jorden, om den också endast sparsamt lönar denna möda. Däremot finnas här stora skogar af gran och furu samt i mindre mängd också af björk och ek samt bok, lind och ceder. Frukträd förekomma däremot knappast.

Landtbefolkningens förnämsta sysselsättning är skogsafverkning och träförädling. Virke och bearbetade trävaror exporteras i stor mängd både till högre och lägre sfärer. Något jordbruk kan man däremot knappast tala om. Äfven arbetas mycket med metallers nedsmältning ur de malmer, som brytas i 1:a sfären och efter en förberedande procedur därifrån importerats. Metaller såsom råvara exporteras härifrån till högre sfärer för vidare bearbetning, men innan en sådan förflyttning till en högre sfär eger rum, måste metallen genom upphettning befrias från det slagg, som tillhör den lägre sfären och gifvas en finare eller tunnare täthetsgrad, som motsvarar tätheten

den sfär, dit den skall förflyttas. Det är således icke endast astralmänniskan, som måste föffinas för att kunna stiga högre, detta gäller äfven naturens alster.

I städerna finnas liksom i 1:a sfären stora fabriker, men arbetet är icke så hårdt som där, man har större frihet och känner mera tillfredsställelse af arbetet. Den, som genomgått den 1:a sfärens hårda skola, finner med glädje, när han kommer hit, att han gått ett steg framåt. Men arbeta måste alla, det är hvad de bäst behöfva, och det komma de här till insikt om. Ingen tvingas, men då de inse arbetets välsignelse blifva de också arbetsvilliga. De, som på jorden varit lättingar och dagdrifvare, men plågat sina underlydande med ett strängt arbete, få här själfva lära sig arbeta. De, som i overksamhet framsläpat en gagnlös tillvaro, blifva här genom det arbete, de icke kunna undandraga sig, uppräckta till energi och dådkraft.

Fritiden användes till undervisning, läsning och lekar. Såsom förströelse och sport idkas äfven jakt, särskildt af indianer; dem ser man ofta till häst med ett koppel af hundar jaga antiloper, rådjur och hjortar. Väl att märka, att de hvarken kunna döda eller ens såra ett villebråd. Jakten är en lek, som lika mycket roar det jagade villebrådet som jägare och hundar. Talet om indianernas sälla jaktmarker har här sin reala motsvarighet.

Styrelsesättet är äfven här despotiskt. Sfärens egna invånare ha icke rösträtt, men de olika nationernas styresmän väljas liksom i 1:a sfären af ett Råd i någon högre sfär och utrustas med stor makt och myndighet. Endast viktigare frågor hänskjutas till Rådet. Nationerna ligga icke i frejd med hvarandra; fredligt och stilla arbeta de på fullföljandet af det program, som blifvit dem förelagdt och som alltid är lämpadt efter innebyggarnas anlag och utvecklingsmöjligheter.

I 1:a sfären finnes knappast någon religiös kult. De råa och okultiverade eller andligt ointresserade individer, som där vistas, ha ej behof af kyrklig sammanslutning, men i 2:a sfären finnes ett vaket kyrkligt om också icke alltid religiöst intresse. De olika bekännarne sluta sig tillsammans i skilda kyrkosamfund, katoliker, protestanter, reformerta, baptister, metodister osv., hvilka strängt hålla på sin egen ortodoxa lära och underkänna alla andras. De ligga i ständiga ordfejder med hvarandra och disputerar våldeligen om sina dogmer. Hit komma nämligen de, hvilka på jorden varit religiöst fanatiska och ofördragsamma, och här dundra de fortfarande på med sin fördömelse af allt, som inte öfverensstämmer med deras egen skarpt formulerade lärobyggnad.

Katolikerna ha ett visst öfvertag, de draga med fanor och krucifix i procession genom gatorna för att göra proselyter. De ha sin påfve, stundom ha de två, som ömsesidigt exkommunisera hvarandra. Kloster finnas också, men det är i allmänhet illa beställt med heligheten inom deras murar. På den låga kulturståndpunkt, hvarpå sfärens innebyggare befinna sig, ha de icke förmåga att uppföra stora götiska katedraler, de måste nöja sig med oansenliga församlingshus af trä, dem de smycka med tarfliga madonna-bilder, krucifix, flaggor och pappersblommor.

I de protestantiska städerna samla sig de olika sekterna i skilda stadsdelar och strida om nådeval, ställföreträdande rättfärdighet, barnadop och vuxen-dop, "det är" och "det betyder".

Att vara lärare för dessa fanatici är något af det mest tröstlösa arbete, som sfärererna ha att bjuda på, ty inga äro så blinda som de, hvilka icke *viljaa* se. Men så fort någon är färdig att släppa sin inbitna ofördragsamhet, är han också i det afseendet färdig med denna, den religiösa intolleransens sfär och får

flytta till en högre.

På det astrala planet gäller en uteslutande på etiska grunder fotad rangskala, som icke har motsvarighet på jorden. Icke allenast de särskilda sfärerna äro lika många steg i denna skala, så att man i regeln hvarken får eller kan beträda en sfär, som ligger högre än den man genom graden af sin utveckling tillhör, utan äfven inom hvarje sfär finnas afdelningar eller klasser, som lefva sida vid sida med hvarandra, men hafva olika förmåner och lefnadsvilkor, alldeles som en stad på jorden har sina fattigkvarter, sina fabriksdistrikt och sina förmögnare stadsdelar. Men då det på jorden allenast är pänningen, som afgör hvar man kan bo och hur man kan lefva, så är det i sfärerna den etiska utvecklingen, som i detta afseende är bestämmande. Det rättvisa häruti inses af hvar och en, och alla foga sig därefter. Något sådant som de fattigas afund och klasshat gent emot de bättre lottade förekommer icke här; hvar och en vet att han genom lydnad, flit och godhet gör sig berättigad att inträda i de bättre villkor, som en högre klass eller en högre sfär har att erbjuda, och en sådan befordran vinnes genast, så snart man däraf gjort sig förtjänt. Ledarne, som just därför måste vara högt utvecklade, vaka med ömhet och kärlek öfver sina myndlingar och tillse att rättvisa vederfares alla.

Om någon anhåller, att få flytta högre, innan han därtill kallas, blir detta stundom beviljad, men utgör ett prof. Misslyckas han däri, får han gå tillbaka igen, möjligen då till en lägre, hvarifrån han utgick.

Tredje sfären.

Här antar naturen en vänligare prägel. Stora bördiga slätter omväxla med vackra skogsparker och blånande berg. Floder och sjöar förläna landskapet ett lifligt utseende. Klimatet är behagligt, luften frisk och ren.

Landtbefolkningen bor i små trefliga stugor, vanligen med en liten trädgårdstappa omkring. Här ser man således en början till egna hem med verklig hemtrefnad, som är en så viktig faktor för den individuella utvecklingen. Husen såväl som möbler och husgeråd, bära prägeln af en gryende konst, de äro icke så klumpiga som i 1:a och 2:a sfären.

Städer förekomma ganska talrikt, men de äro små och oansenliga med breda, raka gator. Där bo de styrande och där finnas skolor och bibliotek, ja äfven konsertsalar och teatrar, alla dock af ganska primitiv art.

Denna sfär kan betecknas som astralvärldens kornbod. De flesta af dess innebyggare äro jordbrukare. Här odlas nästan alla de sädeslag, som förekomma på jorden, äfvensom flera slags rotfrukter, hvilket allt till största delen exporteras till lägre sfärer. Jordbruksarbetet bedrifves hufvudsakligast med ångmaskiner, emedan man anser hästen för god att ut-föra ett så tungt arbete. Äfven odlas grönsaker och en del enklare fruktsorter. En egendomlig art är den s. k. bägarfrukten, som har formen af en kanna med lock. Då frukten är mogen, öppnar sig locket och bägaren innehåller en välsmakande vätska” som liknar mjölk. En annan frukt liknar granatäpplen, men smaka som kokta ägg - en god ersättning för att korna icke mjölka och hönsen icke värpa.

Befolkningen i denna sfär rekryteras mest från den bättre delen af jordens landtbefolkning, som sina hemtrakter varit jordbrukare. De äro rättskaffens, godmodiga och vänliga människor, men stå för öfrigt icke särdeles högt i kulturellt hänseende. Till en början, medan de tillhöra den lägsta klassen, äro de ofta betungade af en viss dåsigthet och kunna länge som på jorden gå sin sömniga gång mellan stugan och stallet, men när de vakna och förflyttas till en högre klass, bli de flitigare, lifligare och få mera intellektuella intressen, de börja förstå, att de ha en ande, som fordrar näring för sin växt.

Då jorden är lättskött och mycket fruktbar, är arbetet icke tungt, och mycken tid blir därför öfrig för odlande af gryende andliga förmögenheter. Skolarbetet, som skötes af lärare från någon högre sfär, försummas icke, och ändå blir det alltid någon tid öfver till förströelse. Man får ofta om kvällarna se landtmännen med sina hustrur, klädda i sina nationaldräkter, komma in till närmaste stad för att höra ett föredrag eller en konsert eller för att besöka teatern.

Goda skådespel anses i sfärerna för ett mycket viktigt uppfostringsmedel och därför förekomma teatrar redan i 3:e sfären. Det är kringresande sällskap, som här gifva enklare folkpjäser, alltid af god tendens och fria från banala och obscena scener.

I denna sfär ega innevånarna en inskränkt rösträtt, de välja inom sig lägre styresmän. De högre

regenterna väljas, likasom i 1:a och 2:dra sfären af Rådet i någon högre sfär. De utöfva sin makt med patriarkalisk myndighet.

*

Det kan ju låta underligt, att astralvärldens innevånare, ”andarne”, som ni kalla dem, hafva samma behof, föra samma lif och hafva samma sysselsättningar som på jorden, att de bryta berg och fälla skog, timra sig bostäder och bygga fartyg, plöja, så och skörda, med ett ord att de få slita och släpa för att skaffa sig hem och föda alldeles som på jorden. Kan sådant vara möjligt? frågen I. Behöfva andarne föda, kläder, hus och hem precis. som då de gingo i kött och blod på jorden - hvad är då skillnaden?

Ja, skillnaden är på astralplanets lägsta trappesteg heller icke stor. De utvecklade eller i etiskt afseende efterblifna individer, som där ha sitt hemvist, äro i själfva verket så jordbundna och deras af grof astral materia byggda kroppar - märk väl att äfven de hafva kött och blod - ha därför så rent fysiska behof af både föda och sömn, att deras lif i väsentlig grad liknar lifvet på jorden. Deras etiska utveckling befordras också bäst af ett ihärdigt men ingalunda trålbundet arbete, som framtvings af dessa behof. Och dock är det äfven i de lägre sfärerna en stor skillnad mellan förhållandena där och på jorden, en skillnad som icke kan beskrivas, emedan - som ofvan nämnts - **språket saknar uttryck för de säregna förhållanden, som göra lifvet på astralplanet så lätt och behagligt.**

Hvad nu särskildt beträffar behofvet af föda, så förefinnes den stora skillnaden, att detta behof på jorden, är oafvisligt. Här däremot kan man ju icke svälta ihjäl; **den astrala kroppen har en omedveten förmåga att ur atmosfären suga till sig den lilla näring, den verkliga behöfver.** Därför kunna också de olyckliga, som lefva på vrängsidan af sig själfva i apatiskt rufvande på sina hatfulla och hämndgiriga tankar, under tider af en oerhörd utsträckning fortleva utan att förtära hvarken mat eller dryck. Hungern kan slita i deras inelfvor och törsten bränna deras tunga, men de förgås icke, det bara ökar deras pina. Men, när den olycklige slutligen vänder sig om i ånger och börjar ett nytt lif med en nyttig verksamhet, då är intagandet af föda en välbehöflig rekreation efter arbetet, mat och dryck ett njutningsmedel, som förlänar kraft till nya ansträngningar. Födan är dock aldrig af grof beskaffenhet, den är uteslutande vegetarisk, och ju högre människan stiger på astralplanets sjugradiga skala, desto lättare blir den, desto mera blir hon oberoende af både föda och sömn.

Fjärde sfären.

Här ler emot oss en fager natur, här är ”sommarlandet”, där den trötte vandraren får hvila ut efter jordelifvets mödor och besvär, sorger och missräkningar. Att hamna i 4:e sfären är som att komma till en rekreationsort efter ett ansträngande arbete eller en öfverstånden sjukdom. Dock får man inte heller här hängifva sig åt en förslöande sysslolöshet, men arbetet är lättare, omväxlingen rikare, skolarbetet intressantare och framför allt är hemlifvet behagligare. De, som hålla af hvarandra, slå sig tillsammans och bilda familj. De kunna ha mycket olika sysselsättningar i det allmännas tjänst, men fritiden och särskildt aftnarna tillbringa de tillsammans i hemmet eller på någon konsert, föreläsning e. d.

Denna sammanslutning i familjer grundar sig uteslutande på sympati och kärlek. Makar, som på jorden lefvat i ett lyckligt äktenskap, återförenas här och fortsätta ett angenämt och förädlade samlif. Är den ena af dem längre hunnen i utveckling och därigenom berättigad att komma till en högre sfär, stannar han eller hon gärna i den lägre, för att få vara tillsammans med sin älskade, tills denna också är färdig att flytta högre. De, som på jorden älskat hvarandra men blifvit nekade glädjen att lefva förenade, uppsöka hvarandra här och ingå den förbindelse, de längtat efter, icke ett äktenskap i jordisk mening med rättsliga yttre band, utan en af högre andar välsignad förening utan tvang å nagondera sidan. Äfven nya ömhetsband knyts mellan andar, som först i denna värld lärt känna hvarandra, band som, om de äro starka nog, draga kontrahenterna till hvarandra under deras nästföljande jordelif. Här mötas vänner, hvilka följts åt i utvecklingen, ja, också sådana, som kanske inte sett hvarandra på tusen år, men hvilka dock, om sympatien varit äkta, känna igen hvarandra och äro glada att återknyta vänskapsbandet. Familjen består sålunda vanligen, förutom af de två, som älska hvarandra - man och hustru - äfven af en eller flera närstående vänner, ofta de som i något jordelif varit barn till båda eller någondera, och som äfven här intaga platsen

som en vuxen son eller dotter i familjen. Barn i jordisk mening gifvas naturligtvis icke, då fysisk fortplantning liksom inom djurriket icke behöfs och därför icke finnes.

Hvarje familj bor rymligt och bekvämt i sin egen villa, som i alla afseenden mycket påminner om förhållandena på jorden. Vanligen innehåller nedre våningen en öppen loggia, ett större samlingsrum, tillika matsal, ett kabinett och ett bibliotek, hvilket sistnämnda tillika utgör familjens högtids- och andaktsrum, dit man drar sig tillbaka för studier och meditation. I öfre våningen ligga sofrummen med sina balkonger. Taket är vanligen platt, och uppe på denna altan vistas man gärna en stund efter solnedgången. Till hvarje villa hör i allmänhet en trädgård, som förser huset med den frukt, som utgör innebyggarnas förnämsta näringsmedel, och som ofta plockas direkt från träden och sättes fram till hvarje måltid tillika med något vin, som icke rusar. Blomsterodlingen står mycket högt, och ofta ser man loggior och verandor omspunna med de vackraste klängrosor. I allmänhet betjänar man sig själf, men några hålla sig med tjänare, vanligen frivilliga från 3:e sfären, hvilka därigenom påskynda sin utveckling. Deras sysslor äro mycket lätta, och de hållas för öfrigt som medlemmar af familjen.

Villatomterna ligga vanligen tätt intill hvarandra och bilda stora samhällen eller villastäder med breda gator, gräsbevuxna gångbanor och en elektrisk spårvagn i midten. Hvarje stad har sitt bibliotek, sina konsert- och föreläsningssalar, sina teatrar och kyrkor, alla i regeln uppförda af trä. Den religiösa kulturen har här antagit renare former. Visserligen finnas också i denna sfär olika trosbekännelser och olika kyrkosamfund, men de ligga icke i strid med hvarandra, de trifvas i god tolerans vid hvarandras sida.

Äfven de olika nationerna, som i afseende på folkkaraktär och temperament äro lika så utpräglade som på jorden, lefva här på fredlig fot med hvarandra. Några stående arméer behöfvas icke, endast ordningsmän och väktare, hvilka öfvervaka att ingen öfverskrider sin rätt eller tillfogar en annan någon orätt.

Svårare öfverträdelse i detta afseende medföra alltid en nedflyttning till en lägre sfär; därför är det så lätt att upprätthålla ordning i sfärerna.

I 4:e sfären visar sig äfven, som ofvan är nämnt, en första tendens till sammanslutning de olika nationerna emellan i det gemensamhetspråk, som här i någon mån börjar användas.

En egenhet för 4:e sfären är, att hit komma regeln de, som på jorden dött i späda ålder. Därför finnas här så många barnkrubbor, barnhem och barn-trädgårdar, **där den ömmaste omvårdnad ägnas dessa de tidigt borttryckta, hvilka till en början äfven på astralplanet äro barn.** Det förhåller sig nämligen så, att när människan dör där nere på jorden, *så inträder hon i vår värld iklädd den astralkropp, hon burit inom sin fysiska kropp, och som till en början alltid bär prägeln af eller utgör en trogen afbild af den kroppshyddas hon aflagt. Dör hon som ett litet barn, är hon därför också här i vår (astrala) värld till en början ett litet barn, som behöfver vårdas och hägnas.* Hon kan vara en gammal ande, som genomgått en lång serie af jordelif, men så länge hennes organ äro outvecklade, verka de hämmande, så att anden icke kan göra sina förmögenheter gällande - alldeles som förhållandet är på jorden.

Men den astrala kroppen är mycket bildbarare än den fysiska, **därför växer barnet här i allmänhet mycket hastigare än på jorden.**

Mycket beror dock på den utvecklingsgrad anden uppnått. En hög ande, hvilken dör som barn, genomgår här ytterst snabbt sin återstående barndom; *astralkroppen formar sig lätt och lydigt under den starka vilja, som är en utvecklad andes särmärke.* En outvecklad ande däremot kan här få genomgå en lång barndom, i det astralkroppen endast långsamt tillväxer och utvecklas. Den kärleksfulla vård, han här får, är alltid ett värdefullt inlägg i hans daning till en god och fridsam människa.

När individen är vuxen och kan lämna sitt barndomshem, drages han af sina böjelser och begär till den sfär, där han passar, till det hem han har beredt sig. En god och hög ande kan på en gång taga språnget öfver flera sfärer till en högre värld, en förbrytare natur drages nedåt till den lägre sfär, där han känner sig hemma. Det gemensamma behovet under uppväxten af en öm och kärleksfull omvårdnad har för en tid fört dem tillsammans i en sfär, som erbjuder härför gynnsamma villkor, och den tid, de här få tillbringa sida vid sida, är af stor betydelse för den lägre stående andens etiska utveckling - alldeles som förhållandet är i skolorna på jorden.

Många äro också de, hvilka här ägna sig åt vården af dessa barn, vanligen är det kvinnor, hvilka på jorden längtat efter, men aldrig fått smaka moderskapets lycka, eller mödrar hvilka tidigt blifvit beröfvade sina barn. Här få de tillfälle att gifva luft åt den modersömhet, de under sitt jordelif måst bära som en skrinlagd skatt.

Men här som öfverallt utöfvas en sträng kontroll. Ingen, som inte är ren, saktmodig och god, får vårda ett barn, och den, som visar sig ovärdig ett sådant uppdrag, blir genast skild därifrån. Ett barn anses viss mån heligt och behandlas därför af alla med den största ömhet. Det är en glädje att se, huru muntert småttingarna leka i sina trädgårdar och parker. Ofta taga lärarinnorna dem med sig ned till jorden för att låta dem vara med på de utflykter i det gröna, som skolbarnen där nere få göra, då årstid och väderlek äro gynnsamma. Ett välartadt barn kan också som belöning på ett kort besök få följa med sin lärarinna till en högre sfär, där denna har sitt hem.

Om barn, när de dö, komma till 4:e sfären, gör man sig gärna den frågan: hvad är det, som bestämmer hvar en vuxen människa efter döden skall hamna? Det är i det föregående antydt, att det allenast är den etiska utvecklingen, som i detta afseende är af afgörande betydelse, men detta tarvar ett till-lägg. Hvar och en kommer i regeln först tillbaka till den sfär, hvarifrån hon gick ned. Där får hon till en början granska sitt senaste jordelif och uppsätta en berättelse eller ett protokoll öfver sina handlingar och deras motiv. Först sedan detta är gjordt, får hon intaga den plats, hon genom sitt jordelif beredt sig. Det kan då hända, att hon får flytta till en högre sfär eller stanna där hon är *eller i sällsynta fall gå ned i en lägre*. Under sin frihets tid kan hon i hvarje fall gå framåt i utveckling och stiga högre, till dess hon liksom upparbetat det förråd af erfarenheter från sina jordelif, som hon för en sådan utveckling behöft.

Sedan gripes hon på nytt af jordelängtan, ty hon inser, att det är i jordens skola hon har att hämta den ytterligare näring hon behöfver, det är där hon måste genomgå en ny reningsprocess för att kunna stiga högre. Och så födes hon å nyo som ett litet barn på jorden.

Femte sfären.

Naturen är i denna sfär mycket omväxlande och obeskrifligt vacker. Inom det jämförelsevis smala bälte den bildar på ömse sidor om ekvatorn, härskar en tropisk vegetation i yppiga former och färger. Men det finnes också högländer af en vild skönhet och storslagna alpstrakter med snöklädda toppar och brusande vattenfall. Klimatet är mildt och angenämt, ingen besvärande hetta i låglandet, ingen obehaglig köld i alpreigionerna. En kortvarig vinter isbelägger sjöarna och breder sitt snötäcke öfver marken, men detta bidrager bara att förhöja naturens skönhet.

Denna sfär kan betecknas som ett de sköna konsternas eden. Hit komma, då de därtill äro etiskt berättigade, de konstnärligt begåfvade, som hafva ett öppet öga för naturen. De taga fram sina skissböcker och spänna sina dukar, de teckna och måla, de fråssa i färger. Här få de också den bästa ledning i de artistskolor och konstakademier för målning och skulptur, som utgöra denna sfärs stolthet och prydnad.

Men det är inte bara målar- och bildhuggarkonst, som här idkas, äfven musik och dramatik ha här sina akademier och tempel med lärare från någon högre sfär. Ofta gifvas stora konserter och ännu oftare goda skådespel, dels klassiska stycken från jordens bästa repertoar, dels nyare stycken af framstående författare i sfärerna. Skådespelarne äro ofta stora förmågor från 6:e eller 7:e sfären. När något nytt stycke uppföres, inbjudas åhörare från dessa sfärer till premiären. Goda författare och skalder stå här högt i anseende; de bidraga i sin mån att trycka skönhetsstämpeln på denna sfär och göra den till en de fria konsternas republik.

Härifrån utgå lärare i dessa ämnen till jorden och äfven till lägre sfärer, glada budbärare, som förkunna skönhetens evangelium. Det säger sig själf, att lifvet i denna sfär bär glädjens prägel, men det är icke den yra glädje med sina skorrande biljud, som ofta utmärker konstnärernas lif på jorden, den är en stilla med andakt parad glädje, som jublar i tack och lof till Honom, som är all skönhets källa.

Något, som också i väsentlig grad bidrager att göra lifvet i 5:e sfären glad och angenämt, är den sport, som här i stor skala bedrifves. Vintertiden öfvas skidlöpning och skridskoåkning, sommartiden bollspel, rodd och segling m. m. Täflingar hållas, och pris utdelas, men ingenting får gå till öfverdrift.

Det kunde af denna beskrifning tyckas, som om i denna sfär allt ginge ut på att sprida och njuta glädje. Så är dock icke förhållandet; här uträttas också mycket arbete af annat slag, särskildt tillverkning af tunnare tyger, ciselering och andra finare metallarbeten m. m. Här blomstrar en storartad konstindustri. Allt fabriksarbete är emellertid mycket lätt, och den konstnärliga mödan är sin egen belöning.

Det finnes en genomgående princip i ledningen af sfärernas ekonomi, som i hög grad bidrager att göra lifvet här lätt och angenämt, och den lyder, att hvar och en för ett visst mått af dagligt arbete, som blir

mindre och lättare ju högre man stiger, är berättigad att få allt hvad man behöfver för att föra ett bekvämt lif, och därutöfver ätven hvad man af hela sitt hjärta längtat efter, och allt detta utan betalning, ty pengar finnas icke, de höra jorden till.

Sfärens fria samhällen hafva, tack vare en mild försyns visa anordningar, löst det sociala problemet på ett mönstergillt sätt. Här finnas inga fattiga, inga missnöjda. Alla göra sin plikt och åtnjuta därför af de styrande en riklig ersättning, i det de få allt, hvad de rimligen kunna önska sig.

Sjätte sfären.

Denna sfär bjuder icke beträffande landskapets former på så rik omväxling som den 5:e, men är om möjligt ännu behagligare. Den verkar som en stor park eller trädgård, här och där afbruten af cederkransade bergpartier och idylliska insjöar. Naturen har slösat sin rikedom och människorna sin flit att forma henne efter sina skönhetsideal; öfverallt möter man storartade parkanläggningar med terrasser, dammar och springbrunnar. Klimatet är mildt och behagligt ungefär som i Södra Italien, så att man äfven under den kallare årstiden kan plocka blommor i sin trädgård. De hufvudsakliga näringsmedlen äro päron, drufvor och aprikoser.

Här bor man i präktiga villor af trä eller sten, vanligen marmor, någon gång malakit, och till hvarje villa hör en trädgård, till de större - äfven en park. Detta gör, att samhällena äro mindre tätt bebyggda, de utbreda sig öfver en större yta, men ha i stället så mycket bekvämare och snabbare kommunikationer. De stora byggnadskomplex, man stundom ser på höjderna, äro vetenskapens högskolor och de kyrkliga samfundens tempel, hvilka ofta ligga sida vid sida, ett synligt uttryck för att vetenskap och religion här bästa samförstånd arbeta för samma mål, mänsklighetens upplysning och förädling.

Man föreställer sig gärna, att i de härliga nejder jag här skildrar, den religiösa känslan borde taga sig uttryck i en för alla gemensam tro med en däremot svarande gemensam ritus. Att så icke är förhållandet beror af det individuella i människans kraf, när det gäller tillfredsställandet af hennes högsta trängtan, samhörigheten med Gud. Hon släpper icke så lätt sin en gång inslagna tankeriktning, allra minst sin religiösa åskådning. Lif efter lif har hon t. ex. tillhört den katolska kyrkan på jorden, hon förblir då katolik äfven under sin frihetstid mellan inkarnationerna. Hon sluter sig tillsammans med likatänkande, och de bilda kyrkosamfund, som dyrka den Högste efter sina föreställningar och sina hjärtekraf - alldeles som på jorden. Men här i vår värld renas och förändligas så småningom hennes religiösa begrepp, hon får lära sig inse misstagen i sin tro, hon lär sig se på "kättare" med andra ögon. Och samma mån de olika kyrkornas läror sålunda reformeras, och den för dem alla gemensamma grundvalen får framträda, komma de hvarandra närmare, och deras bekännare besjålas af förståelse och tolerans mot olika tänkande.

I 6:e sfären har en sådan inre sammanslutning i väsentlig grad redan kommit till stånd, om också de yttre formerna ännu i någon mån skilja de stora kyrkorna från hvarandra.

Det utmärkande draget för denna sfär är de vetenskapliga och religiösa studier, som här gå hand i hand och med så mycken framgång bedrifvas under ledning af lärare från en högre värld. Här finnas de yppersta universitet, där undervisningen är inriktad på att uppdaga och utveckla hvars och ens individuella anlag. ***Härifrån nedgå till jorden att där inkarneras många, som äro ämnade att blifva vetenskapens pionierer och religionens förkunnare.***

Det kan då tyckas underligt, att ännu så mycken splittring och intolerans är rådande mellan kyrkor och sekter på jorden och att där ännu så mycken villfarelse får gå och gälla för gudomlig sanning. Vi få dock komma ihåg, att den, som går ned till jorden som lärare, om han också i sfärerna fått den allra bästa undervisning, där nere födes som ett litet barn, att hans intelligens insnöres i den fysiska kroppens bojer, och att han gradvis nödgas lära sig de läxor, människorna under sekler formulerat och bevarat för att öfverlämnas från släkte till släkte. Det behöfs en hög andlig kraft och ett stort personligt mod för att bryta dessa sekelgamla dogmer och låta framlysa det lilla ljus, hvarom han endast intuitivt har en aning från den undervisning han åtnjutit häruppe. Är det då underligt, om utvecklingen på jorden går så långsamt?

Sjunde sfären.

Vi ha nu nått den sista och högsta sfären på det astrala planet. Här måste hvar och en, innan han kan stiga högre, genomgå ett slags repetitionskurs af hvad han lärt under sin vandring genom underliggande sfärer. Alla hans protokoll öfver förgångna jordelif måste afslutas och justeras. De öfverlämnas här till granskning af respektive ledare och förvaras sedan i stora arkiv. Anden har här att genomgå ett slags generalprof. Har han ännu något begär, som drar honom till jorden, så måste han gå ned i ett nytt jordelif för att renas eller för att sona. Först sedan han i alla afseenden bestått sina prof och kommit till full klarhet öfver sitt eget väsen, sina egendomligheter och sina fel, får han flytta till en värld, som ligger ofvan den astrala. Många dröja här mycket länge, ända till flera sekler, innan de våga taga det betydelsefulla steget in i en annan, alldeles ny värld, som är dem nästan lika obekant som den astrala världen är för jordemänniskan.

Här ha de det också i alla afseenden så härligt, de gärna kunna önska sig. Naturen, som äfven i denna sfär bär jordisk prägel, är af en idealisk skönhet. Det stoff, hvaraf sfären är byggd, är i jämförelse med de öfrigas lättare och mera bildbart. För den, som från en lägre sfär första gången får komma hit som gäst, förefaller allting nästan genomskinligt, naturscenerierna verka mera som luftspeglingar än som verkligheter. Skönheten är så betagande, att han gärna utbrister: här är himlen, fagrare kan den inte vara, ljufligare kan inte tillvaron gestalta sig! Det gamla talesättet att "vara i sjunde himmeln" innebär en bokstaflig sanning, som säkerligen varit känd af de gamla, hvilka stodo i närmare beröring med landet hinsides. Nu har den fallit i glömska, hvarför uttrycket blifvit en tom fras.

Sedan vi blifvit borgare i denna värld, är den emellertid lika så påtaglig och fast som någon af de lägre, emedan våra organ då undergått en motsvarande förfining och blifvit stämde i samklang med naturen.

Lifvet i denna sfär gestaltar sig i hufvudsak lika som i 6:e sfären, blott att allting nått en ännu högre utveckling. Hit nå endast de, som på jorden fört ett rent och osjälfviskt lif. Många, hvilka där haft en framstående ställning som statsmän, lärare, konstnärer och skriftställare, möta vi här, men också många, som stått lågt på samhällets skala, men i tysthet öfvat godt och i stillhet odlat sin ande. Här få de en rik lön för sina sträfvanden och sitt arbete.

Men ingenstädes råder en dådlös hvila; allt är lif och verksamhet. I denna sfär ligger hela astralvärldens hufvudstad; sätet för det *Höga Råd*, som har högsta ledningen af alla underliggande sfärer. Härifrån dirigera de med lika mycken kärlek som vishet och med den ovedersägliga auktoritetens makt alla dem underlydande ledare och lärare i lägre sfärer. Öfver alla utöfvas en sträng kontroll, men alla vederfares också icke blott rättvisa utan äfven kärlek.

Härifrån utgå många med uppgiften att på jorden inspirera goda och bildade människor till ett väl-signelserikt arbete som författare, uppfinnare, ingenjörer, mecenater osv., ja äfven för att själfva inkarneras till ett nytt lif på jorden såsom mänsklighetens föregångsmän och välgörare.

Från denna sfär likasom också från de närmast underliggande bedrifves slutligen en mycket omfattande missionerande verksamhet i lägre sfärer. Det finnes så mycken andlig nöd i världen, icke allenast på jorden, utan i ännu högre grad i astralvärldens lägre sfärer och allra mest i de ännu djupare belägna helvetena. Kärlekens bud, som är universums grundlag, den alla goda väsen med glädje åtlyda, bjuder hvar och en att efter måttet af sina krafter stödja, hjälpa och rädda dem, som i vrångt sinne vändt sig bort från Gud och vändas i själföfvalladt lidande, eller som gått vilse på irrvägar och famla i andligt mörker. Öfverallt behöfvas stödjande händer, öm omvårdnad, kärleksfull vägledning. Denna hjälp räcket af otaliga varma hjärtan inom alla sfärer, men det är först sedan anden nått en viss utveckling, som han får kraft att uträtta de svåra värf, som här föreligga, det är därför först från de högre sfärerna som någon missionerande verksamhet i egentlig mening kan utgå. Många äro också de, som till stor del afstå från hemlifvets behag för att gå ned i lägre sfärer och helveten för att där predika kärlekens evangelium. De ha sina bostäder här uppe men sin dagliga gärning i någon lägre värld, som kan ligga hundratals mil härifrån, ett afstånd som de utan nämnvärd möda tillryggalägga snart sagdt med tankens hastighet.

Svårigheten är icke att färdas den långa vägen, svårigheten är att intränga i den tunga, orena atmosfär, som råder i den värld, där de olyckliga hafva sitt hemvist, och att där kunna göra sig förnimbar. Det gäller för dem, som t. ex. vilja nedtränga i det djupaste helvetet, att förtäta sin kropp med fluider ur dess atmosfär, för att kunna intränga i den vidriga dunstkrets, som omger detta rike, och där göra sig synlig för den eller de olyckliga, han vill uppsöka. Och hvad detta betyder af rent kroppsligt obehag för en ande, som nått en

högre renhetsgrad, kan man knappast föreställa sig. Ofta blir den, som ägnar sig åt denna kärlekstjänst, så inficerad af de giftiga utandningar, han där möter, att han efteråt känner ett rent kroppsligt illamående. Sjukdomar förekomma ju icke bland goda och lyckliga astralmänniskor, men det obehag de känna af beröringen med en så låg värld, verkar stundom som en feberyrsel om ock af öfvergående art.

Och dock, hvad är det kroppsliga obehaget mot det andliga lidande, den kärleksfulle missionären erfar vid att se detta elände och höra all denna jämmer och så litet kunna uträtta för att hjälpa och lindra. Ofta mötes han af hån och begabberi, ofta ser han sina varmaste bemödanden stranda mot apatisk slöhet eller halsstarrigt trots. (rø-kommentar: dette vises også godt i onlinefilmen ASTRAL CITY, del 1.)

Men intet arbete i det godas tjänst är utan sin lön, och för sorgen öfver de nittionio, som motstå hans kärleksfulla nitälskan, ger den hundrade, som han lyckas föra öfver gränsen till en dragligare tillvaro, den rikaste ersättning, ty förvisso är det ett sant ord, att det ”varder glädje i himmelen öfver en syndare, som sig omvänder och bättrar”.

Högre världar.

Vi ha nu kastat en orienterande blick öfver astralvärldens sju sfärer och sett huru allting i denna värld om också i stigande grad af förfining **bär prägeln af jordiska förhållanden**. Naturen företer inom mineral-, växt- och djurriket alldeles samma typer som på jorden, samma metaller brytas och bearbetas, samma trädslag förekomma i skogarna, samma sädeslag odlas, samma blommor pryda fält och trädgårdar, samma djurarter bidraga att förläna lif och skönhet åt naturen. Och äfven människan är såväl till sin yttre form som till sina lefnadsvanor, sysselsättningar och behof af föda och sömn i hufvudsak densamma, om också en stegrad utveckling i hög grad förfinat och förändligat dessa hennes yttre lefnadsförhållanden.

Men astralvärlden är ingalunda tillvarons högsta trappsteg. Långt därifrån. Ofvan det astrala planet ligger ett annat, det mentala, som i afseende på existensformer är lika så mycket subtilare än det astrala, som detta är subtilare än det fysiska. Och ofvanför det mentala ligga andra plan, ännu mera förfinade, ännu mera andliga, indelade äfven de i sfärer, som beteckna nyanser af förfining af den materia, hvaraf hela planet är byggt. Men om dessa högre världar eger jag icke någon närmare kännedom, hvarför jag icke vågar mig på den vanskliga uppgiften att skildra dem. Jordiskt språk är också för fattigt för att ett sådant försök skulle lyckas. Det må i detta sammanhang vara nog att omnämna, att de finnas till.

Jag stannar därför vid astralvärldens öfversta gräns. Om man härifrån spejar ut i rymden eller ger sig ut på spaning, för att upptäcka, hvar den mentala världen är belägen, så blir man lika besviken som den jordemänniska, hvilken, utan att ha fått sin astrala syn öppnad, söker utforska den astrala världen.

Mentalvärlden är för astralmänniskan lika så oförnimbar som astralvärlden för jordemänniskan. Man har icke sinnesorgan att uppfatta de vibrationer, som känneteckna en högre värld än den man själf tillhör.

Öfvergången från den astrala till den mentala världen är också förenad med en process, som i viss mån liknar den fysiska döden. Man aflägger den astrala kroppen och befinnes sedan iklädd en mental kropp, som man burit inom den astrala, alldeles som man på jorden inom den fysiska kroppen bär både en astral och en mental kropp utan att i allmänhet ha en aning därom. Dessa olika kroppar äro med hvarandra så intimt sammanväfda, att man icke ens från en högre synpunkt kan urskilja dem från hvarandra, men vid döden - vare sig den fysiska eller den astrala - utsöndras de beståndsdelar, som tillhöra den lägre världen, **och den närmast högres träda då fram och gestalta den nya människan, som sedan tillhör detta högre plan.**

Då vi tala om en astral död, få vi emellertid icke därvid fästa samma begrepp af en plågsam och ful förvandling med åtföljande förruttelse af de aflagda beståndsdelarna, som utmärka den fysiska döden. Långt därifrån; den astrala döden är en lätt och behaglig sömn, hvarunder förvandlingen äger rum, och den astrala stofthydda, som afläggas, dunstar bort som dagg för solstrålarna.

Man kan då fråga: har den, som öfvergått till mentalplanet - låt oss kalla henne mentalmänniskan - sedan icke förmåga att gå tillbaka och göra sig förnimbar på det astrala planet. Jo, förvisso har hon en

sådan förmåga och betjänar sig däraf i stor utsträckning, vare sig för att uppsöka sina gamla vänner eller för att fullgöra något uppdrag som lärare eller ledare. Vi veta ju att astralmänniskan under vissa betingelser har förmåga att genom "materialisation" göra sig synlig på jordeplanet. För mentalmänniskan är det oändligt mycket lättare att ur den astrala atmosfären suga till sig de erforderliga beståndsdelarna till en astralkropp och behålla den så länge hon som gäst stannar i astralvärlden, för att sedan lika lätt aflägga den lånade dräkten, då hon återvänder till sin mentala värld.

Däremot kan icke astralmänniskan annat än undantagsvis och för tillfället aflägga sin astralkropp för att göra ett besök i mentalvärlden, likasom på jorden endast sällsynta medier och ockult tränade personer äga denna förmåga beträffande astralvärlden.

Ännu ett ord till sist rörande den väsentliga åtskillnad, som förefinnes mellan astralvärldens och jordens sociala förhållanden.

Vi ha sett huru astralvärldens innevärdare äro likasom sållade efter sin moraliska halt, så att de i etiskt afseende lägst stående stanna i den lägsta sfären, och huru hvarje trappsteg på den sjugradiga skalan nås allenast genom en motsvarande högre utveckling. Däraf följer att hvarje sfär bebos af i etiskt afseende ungefär likvärdiga individer och att således alla störande element af moraliskt lägre stående äro uteslutna. Då därjämte lärare och ledare i regeln komma från någon högre sfär, kan man förstå hvilken trygghet och hvila lifvet i astralvärldens högre sfärer måtte innebära.

På jorden däremot äro människor af alla valörer blandade om hvarandra på ett enda plan i ett brokigt virrvarr, och alla gå de med mask för ansiktet, som döljer hvad de innerst ha på hjärtat. Det är då inte underligt, att där uppstå så många slitningar och friktioner, så mycken split och strid. Men det är ju också där, som slipningen af karaktären försiggår genom friktionen mellan så många själfviska intressen.

Jordelifvet är den hårda men nödtvungna skolgången; lifvet i astralvärlden däremot är en ferietid, då man får hvila ut efter jordelifvets lidanden och mödor, tillgodogöra sig den inhöstate erfarenheten, genom att insmälta den i sitt väsen, och samla krafter till en ny brottnig i materiens värld. Ty det är genom en serie af inkarnationer på jorden, som anden småningom höjer sig från vildens primitiva ståndpunkt till den ängels, som inte vidare behöfver gå ned till jorden, emedan han kan fullborda sin vidare utveckling i högre och lyckligare världar, men som måhända af förbarmande kärlek ändock gör det, för att sprida ett ljus på jorden till ledning för sina efterblifna i dunklet trefvande bröder och systrar.

Huru underbart vist och kärleksfullt är icke hela universum ordnad efter lagar, som aldrig behöfva ruckas, som aldrig taga miste om medel och som ofelbart leda till det stora målet: alla varelsers utveckling och saliggörelse!

Må våra svaga tungor lofva och prisa Honom,

"som hängde på inte sitt murarelod, när kan murade världen!"

Förut utkommet

af och genom

Oscar Busch.

På Z. Häggströms förlag:

Genom dolda världar (af Emanuel) 1: 25
Hvad vill Spiritismen? (af Emanuel) 2: —

På Hugo Gebers förlag:

Hvadan och kvarthän? Lifsrågor 3: 75

På P. A. Norstedt & Söners förlag:

Ströftåg i världsrymden. Några stjärnstudier, den
mognare ungdomen tillägnade. 3: 50

På Eos förlag:

En amulett och andra taflor ur lifvet 2: 50

Sådd och Skörd. I. *Upp ur förnedring.* Tvenne
själars arbete genom sekler för sin utveckling . . . 1: 50

Sådd och Skörd. II. *Fanatiker och Martyr.* Min-
nen från tvenne jordelif 1: —

Sådd och Skörd. III. *Femtonhundra år af min
tillvaro.* En serie af jordelif 1: —

*Huru samhällsfrågorna löstes på planeten Mars
för 2000 år sedan.* En studie af Engelbrekt
Modin 1: —

Tro och bekännelse. Utkast till en världsåskådning 0: 40

William Stead:

Hoarför jag vet att de döda lefva. Öfversättning 0: 50